

Lanžhot

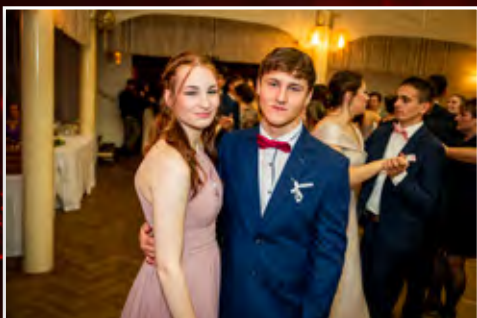
zpravodaj městského úřadu

4 2024
ročník XX.

Dívčí vínek

foto Marek Kučera

OBSAH

Slovo starosty	5	Hraniční kámen z dob Marie Terezie	40
Nová přístavba školy	8	Vysokoškolská studia	43
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva	9	Můj život s písní	51
Společenská kronika	13	Trojnásobný dar	54
Kulturní akce	14	Letní koncert s Michalem Hrůzou	55
Cimrmani v Lanžhotě	14	Mé dvě vzpomínky na Boženu Šebetovskou ..	57
Hodovní výstava	17	Čaj o páté s Jarůši	59
Blešák v Lanžhotě	20	15. sezóna v kuželně	60
Okénko farnosti	22	Zdravím příznivce sportu, a hlavně fotbalu ...	61
Okénko knihovny	23	Deset let trénování	64
Okénko regionu Podluží	25	Den u koní	67
Okénko školky	27	Vojtěch Kmínek	70
Okénko školy	29	Rozhovor z restaurace Na Šlajsi	72
Smutná zpráva	32	Kynologický klub Kostice	74
Fojtíkova kronika	33	Aktuality z basketbalu	76
První světová válka	34		

*Krásné prožití vánočních svátků
a hodně štěstí v novém roce*

*přeji všem spoluobčanům
starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města*

Město Lanžhot Vás zve na

ZAKONČENÍ ROKU 27.12.2024

DVŮR MUZEA od 16:00 hod.

Zabijačka

NÁMĚSTÍ od 18:00 hod.

Billa's pop-rocková kapela z Lanžhota

NÁMĚSTÍ od 19:00 hod.

Ohňostroj

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí přátelé,

taky máte pocit, že ten čas se stále víc zrychluje? Ještě nedávno stála na našem náměstí hodová mája, a teď se tam už zase tyčí vánoční strom. Mám dojem, že dnešní doba zase nabrala po „covidovém“ zklidnění ještě rychlejší tempo. A události ve světovém měřítku přibývá v poslední době měrou nebyvalou.

Bohužel, některé nemilé záležitosti přetrvávají a na brzkou změnu to nevypadá. Mám na mysli zejména geograficky blízkou válku na Ukrajině i situaci na Blízkém východě. Tyto úvahy mě provázejí zvláště v souvislosti s přípravou našich investičních projektů v Lanžhotě. Když si uvědomím, kolik práce a úsilí je spojeno s přípravou a následnou realizací nových projektů, člověk si nemůže nevšimnout, jak velkou hodnotu má stabilita pro naši schopnost plánovat a vytvářet něco nového.

O to větší radost mám, když se přes všechny překážky podaří něco začít, a ještě lépe dokončit. Ale konkrétně. Dvacátého prvního října jsme předali staveniště pro stavbu dalšího křídla budovy naší základní školy. Je to až symbolické, že se to podařilo v čase, kdy si připomínáme právě sté výročí existence Masarykovy měšťanské školy v Lanžhotě. O této akci si můžete více přečíst v článku místostarostky Petry Říhové.

Vážení čtenáři, i když se tématu výročí školy věnuji v příspěvku v almanachu školy, i na tomto místě bych si teď dovolil malou, ale důležitou vsuvku. Chtěl bych poděkovat všem, kteří během těch sta let přispěli a stále přispívají k péči

o tu naši lanžhotskou školu a snaží se ji rozvíjet po všech stránkách. Ať už se jedná o učitele, ředitele,

provozní zaměstnance, volené zástupce samosprávy, žáky i jejich rodiče.

A jak jsem uvedl v almanachu, „*naší škole přeji do dalších let mnoho zvědavých žáků, osvěcených a nadšených učitelů i spokojených a uznalých rodičů. Kéž je nám dáno, abychom i v budoucnu mohli být na ni hrdí, jak jsme na ni hrdí dnes. Kéž toto výročí připomene každému občanovi Lanžhota povinnost tuto vzácnou tradici udržet, rozvíjet a o naši školu vždy a za všech okolností pečovat.*“

Letošní rok byl spíše rokem příprav na realizaci velkých investičních akcí. Jen pro představu, o jaký rozsah se jedná, jsme si spočítali výši rozpočtovaných kapitálových akcí pro rok 2025 a dospěli jsme k sumě cca 134 milionů korun! Je to historicky nejvyšší cifra v novodobé historii Lanžhota. Na tuto částku máme naspořeno a já jen doufám, že se nevykytnou okolnosti, které by bránily v realizaci těchto připravených projektů.

Kromě výše zmíněné přístavbě jídelny, kuchyně a tříd školy se jedná například o rozsáhlou rekonstrukci a modernizaci náměstí a jeho bezprostředního okolí. Součástí bude i stavba nového infocentra a zázemí v rohu náměstí u křižovatky. S výsledným návrhem nové podoby náměstí se mohla veřejnost seznámit

mj. i na hodové výstavě v muzeu a následně v knihovně.

Z těch liniových staveb připravujeme realizaci společného chodníku pro pěší i cyklisty z Lanžhota do Kostic. Díky jednání a spolupráci s krajskou správou a údržbou silnic se našlo řešení, jak vést trasu přes dálniční most až do Lanžhota. Pokud nenastanou komplikace, je reálná možnost, že stavba této cyklotrasy by se mohla uskutečnit už v příštím roce. Mimochodem, stavba našeho chodníku hned za železničním mostem až po konec města již započala, a pokud to počasí dovolí, mohla by se dokončit do konce letošního roku.

V otázce cyklostezky z Lanžhota do Břeclavi není bohužel v tuto chvíli stále ještě jasno. I když jsme máme vše projekčně nachystáno, stále přetrvávají problémy s integrací tohoto projektu cyklostezky se stavbou obchvatu kolem Břeclavi. Za tento projekt „bojujeme“ a vyjednáváme, aby byla jeho realizace

vůbec možná. Věřím, že to ti, kdo o tom rozhodují, opravdu pochopí. A tak alespoň drobnou útěchou je realizace a dokončení fungující cesty na našem katastru od areálu bývalého zemědělského družstva po Kostickou váhu, která se začala více využívat jako alternativní cyklotrasa.

Další viditelnou stavbou je i stavba autobusových zálivů zastávek na ulici Kostická. Jedná se o stavbu, na kterou se

těším, protože nám pak odpadne martyrium vyřizování dočasných přeložek zastávek před každou větší akcí na náměstí. Navíc, tato změna je zároveň součástí modernizace Náměstí, kdy z dosavadního autobusového nádraží se stane potřebné parkoviště v centru města.

Samozřejmě, že připravujeme i další projekty, ovšem realizace závisí na získání všech potřebných povolení. Pro přehled uvádím vybudování nové dešťové kanalizace na ulici Luční až po sběrný dvůr. Na to by měla navazovat oprava komunikace a následně i stavba druhé etapy chodníku až po hospodu U Bartošů.

Mám snad potěšující zprávu pro všechny, že dlouho očekávaná realizace optického vedení internetové sítě získává jasné obrysy. V současné době projednáváme a doladujeme projekt zasíťování města a vyřízení potřebných formalit. Nerad bych to zakřiknul, ale i když je Lanžhot z hlediska zasíťování poměrně

veliký, v příštím roce by modernizace telekomunikační sítě mohla fyzicky začít.

Pracujeme i na přípravě modernizace sálu restaurace Podlužan. Součástí bude mimo jiné i změna způsobu vytápění a klimatizace. Z toho důvodu nyní na způsobu řešení pracují inženýři a specialisté různých oborů, pro zajímavost třeba i specialisté na akustiku sálů. Jde nám o to, aby výsledek byl samozřejmě co nejlepší.

Vážení spoluobčané, Vánoce se blíží a v této slavnostní době bych chtěl vyslovit jedno velké přání. Dřív možná znělo jako fráze, ale dnes má pro nás všechny zásadní význam. Přeji si, aby co nejdříve nastal mír. Protože jen tak můžeme v klidu zaměřit naše síly na zlepšování kvality života. A to nejen u nás v Lanžhotě, ale na celém světě.

Přeji vám všem klidné Vánoce a hodně štěstí v novém roce! Ať se daří!

Váš starosta

Nová přístavba Masarykovy základní školy v Lanžhotě

Petra Říhová, místostarostka

Masarykova základní škola v Lanžhotě se rozroste o novou moderní přístavbu! Po dlouhých přípravách, které začaly už na konci roku

2021, jsme na začátku října 2024 vybrali firmu VHS Břeclav, s. r. o., která stavbu zrealizuje.

Co přístavba přinese?

V nové dvoupatrové budově vzniknou moderní prostory pro školní kuchyni a jídelnu, družinu, školní klub, odborné učebny i zázemí pro učitele. Nová budova bude navíc postavena v pasivním standardu, což znamená, že bude energeticky úsporná a šetrná k životnímu prostředí.

Harmonogram a financování

Stavební práce již začaly v listopadu 2024 přípravou staveniště a nutnými úpravami jako přeložení kabelů a odstranění stromů. Ten nejvyšší z nich bude letos dokonce vánočním stromem na Náměstí.

Celková stavba by měla být dokončena v březnu 2026. Poté přistoupíme k vybavení prostor – nábytkem, výpočetní technikou apod.

Na stavbu jsme zažádali o dotaci z programu Energetická účinnost ve veřejných budovách ve výši cca 36 milionů korun. Dále jsme požádali o dotaci 7 milionů ko-

run na vybavení nové školní kuchyně, jejíž celkové náklady se odhadují na 14 milionů korun.

Fotovoltaická elektrárna

Na střechách nové budovy a přilehlé části stávající školy (1. stupeň) plánujeme instalaci fotovoltaických panelů, což přispěje k dalším úsporám energie.

Doprava a omezení v průběhu stavby

Během stavby bohužel dojde k omezením v dopravě na části ulice Palackého. Prosíme občany o pochopení a trpělivost, protože se to dotkne nejen řidičů, ale i chodců, zejména těch, kteří bydlí v okolí „Stráží“. Také se omlouváme za zvýšený hluk a další nepříjemnosti, které se stavbou souvisejí. Věříme však, že výsledek bude stát za to!

Celkové náklady projektu:

- Celkový rozpočet stavby:
65,5 milionu Kč včetně DPH
- Rozpočet na kuchyň:
14 milionů Kč včetně DPH
- Rozpočet na fotovoltaickou elektrárnu:
3,6 milionu Kč včetně DPH

Děkujeme za vaši podporu a trpělivost při realizaci tohoto důležitého projektu, který přinese nové, moderní zázemí pro naše děti i učitele.

Předání staveniště pro přístavbu ZŠ, foto Kateřina Paulíková

Ministerstvo životního prostředí

STATNÍ FOND
ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

Výpis z usnesení z 10. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot

- Z/10/24/1** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navržený program jednání.
- Z/10/24/2** Zastupitelstvo města Lanžhot určuje ověřovateli zápisu Mgr. Zdeňku Kubíkovou a Bc. Radima Vildu a zapisovatelku paní Annu Moučkovou.
- Z/10/24/3** Zastupitelstvo města Lanžhot bere na vědomí plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 8. 2024.
- Z/10/24/4** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje rozpočtové opatření č. 5/2024
- Z/10/24/5a** Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje směnu pozemků na základě GP č. 2428-105/2024 vyhotoveného Ing. Miroslavem Hlávkou, Nádražní 803/40, Velké Pavlovice ze dne 24. 05. 2024, kdy se pozemek parc. č. 2618/9 orná půda o výměře 112 m² zapsaný v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj,

katastrální pracoviště Břeclav, na LV 10001 pro obec a k. ú. Lanžhot, směňuje za pozemky parc. č. 1360/2 orná půda o výměře 47 m² a parc. č. 1361/3 orná půda o výměře 64 m², vlastníka pana ***;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/5b Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. st. 1535, druh pozemku – zastavěná plocha a nádvoří, způsob využití – zbořeniště, o výměře 25 m² zapsaného v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, na LV 10001 pro obec a k. ú. Lanžhot, do vlastnictví kupujícímu panu *** za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 41.250 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/5c Zastupitelstvo města Lanžhot

a) revokuje usnesení č. Z/5/23/7 b ze dne 20. 09. 2023 o prodeji pozemku parc. č. 2619/304, obec a k. ú. Lanžhot;

b) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/304, ostatní plocha o výměře 187 m², zapsaného na LV č. 10001 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, do vlastnictví Golden Mines, s. r. o., IČO 21355797, se sídlem Bělehradská 858/23, 120 00 Praha – Vinohrady za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 308.550 Kč, přičemž správní poplatek za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí hradí kupující;

c) ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu b) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/5d Zastupitelstvo města Lanžhot neschvaluje prodej části pozemku parc.

č. 2619/402, druh pozemku – jiná plocha, způsob využití – ostatní plocha, zapsaného v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, na LV 10001 pro obec a k. ú. Lanžhot, pro pana ***.

Z/10/24/5e Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/301, druh pozemku – jiná plocha, způsob využití – ostatní plocha, o výměře 39 m² zapsaného v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, na LV 10001 pro obec a k. ú. Lanžhot, do vlastnictví kupujícího *** za celkovou cenu 21.450 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/5f Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje prodej pozemku parc. č. 2619/420, druh pozemku – ostatní plocha, způsob využití – jiná plocha, výměře 11 m², který vznikl oddělením dle GP č. 2489-045/2024, vyhotoveného JeMi stav, s. r. o., U Splavu 2864/11, Břeclav, z pozemku parc. č. 2619/378 ostatní plocha zapsaného v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, na LV 10001 pro obec a k. ú. Lanžhot, do vlastnictví kupujících manželů *** za celkovou cenu 6.050 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/5g Zastupitelstvo města Lanžhot

a) revokuje usnesení č. Z/8/24/3a ze dne 11. 06. 2024 o odkupu pozemků v areálu ZD obec a k. ú. Lanžhot;

b) schvaluje koupi pozemků parc. č. st. 1308/18 zast. pl. a nádvoří o výměře 48 m², parc. č. st. 1308/30 zast. pl. a nádvoří o výměře 200 m², parc. č. st. 1308/32 zast. pl. a nádvoří o výměře 25 m², parc. č. st. 1308/5 zast. pl. a nádvoří o výměře 357 m² a parc. č. 1609/284 ostatní plocha o výměře 74 m² zapsaných na LV č. 3012 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka ***, a dále schvaluje koupi podílu ve výši id. 1/2 pozemku parc. č. st. 1308/31 zast. pl. a nádvoří o výměře 762 m², zapsaném na LV č. 239 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka Šlajsa Lanžhot, s. r. o., Mlýnská I. 1340/23, 691 51 Lanžhot, IČO 25309528, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 434.000 Kč;

c) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu b) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do

katastru nemovitostí;

d) schvaluje koupi podílů ve výši id. 1/2 pozemků parc. č. 1609/226 ostatní plocha o výměře 1079 m², parc. č. 1609/227 ostatní plocha o výměře 297 m², parc. č. 1609/282 ostatní plocha o výměře 181 m² a parc. č. 1609/285 ostatní plocha o výměře 76 m² zapsaných na LV č. 239 vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Břeclav, pro katastrální území a obec Lanžhot, od vlastníka Šlajsa Lanžhot, s. r. o., Mlýnská I. 1340/23, 691 51 Lanžhot, IČO 25309528, za cenu ve výši v místě a čase obvyklé celkem 326.000 Kč;

e) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu d) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/5h Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje koupi pozemku parc. č. 2070/84 o výměře 1248 m² druh pozemku – ostatní plocha, způsob využití – manipulační plocha, zapsaného v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav na LV 3458 od vlastníka Tělovýchovná jednota Sokol Lanžhot, z.s., IČO 18510973, se sídlem Na Šlajsi 153/35, 69151 Lanžhot, za celkovou cenu 499.200 Kč;

b) ukládá starostovi města Lanžhot jménem města uzavřít smlouvu podle bodu a) tohoto usnesení a tuto smlouvu podat příslušnému katastrálnímu úřadu spolu s návrhem na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Z/10/24/6 Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje obecně závaznou vyhlášku o místním poplatku za užívání veřejného prostranství.

Z/10/24/7 Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje obecně závaznou vyhlášku Požární řád města Lanžhot.

Z/10/24/8 Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje obecně závaznou vyhlášku, kterou se zrušují některé obecně závazné vyhlášky.

Z/10/24/9 Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje Akční plán pro udržitelnou energii a klima Regionu Podluží.

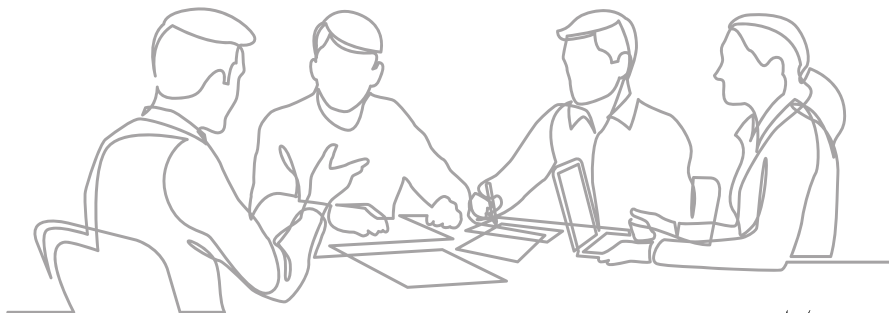
Z/10/24/10a Zastupitelstvo města Lanžhot

a) schvaluje v případě zamítnutí Rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 5. 2024 č. j. MZP/2024/620/2250 o námitkách města Lanžhot k oznámení záměru na vyhlášení Chráněné krajinné oblasti Soutok podání správní žaloby k ochraně uvedených zájmů města a jeho občanů ve správním řízení vyhlašování CHKO Soutok;

b) pověřuje Radu města Lanžhot k zajištění právní ochrany v tomto procesu.

Z/10/24/10b Zastupitelstvo města Lanžhot se připojuje k Memorandu o spolupráci obcí k záměru vyhlášení CHKO Soutok.

Z/10/24/11 Zastupitelstvo města Lanžhot uděluje ocenění Osobnost města Lanžhot 2024 panu Jaroslavu Třetinovi *** za jeho celoživotní práci pro město.

Společenská kronika

Martina Srholcová,
matrikářka

Narozené děti

Natálie Blaschová

Ondřej Marada

Antonín Starý

Terezie Benešová

Valerie Bien

Jan Stráník

Úmrtí

Bohumír Brian Urbánek 78 let

Jiřina Paulíková 82 let

František Tureček 71 let

Josef Jožulka Uher 91 let

Jaroslav Olšák 79 let

Kamila Kevická 85 let

Zdeněk Závodský 75 let

Rostislav Petrla 62 let

Eduard Mišičák 77 let

Marie Slámová 89 let

Jiří Tuček 71 let

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje.

Za pochopení děkuji.

Kulturní akce

8. 12. 2024	Adventní koncert cimbálové muziky Harafica
26. 12. 2024	Žehnání vína
26. 12. 2024	Štěpánská zábava
27. 12. 2024	Zakončení roku
18. 1. 2025	Krojový ples
24. 1. 2025	Ples regionu Podluží – Lanžhot
1. 2. 2025	Společenský ples města
8. 2. 2025	Košť vín
15. 2. 2025	Fašank
21. 2. 2025	19. reprezentační ples školy
26. 2. 2025	Šansonárim s Miloněm Čepelkou
20. 4. 2025	Velikonoční zábava
11. 5. 2025	Den matek

Akce se budou průběžně doplňovat.

Címrmaní v Lanžhotě objeví Afriku aneb Dívaldo Járy Címrmana podruhé u nás

Aleš Uher

Vždy, když dávají v kině druhý díl nějakého skvělého filmu, tak tam člověk jde s tím, že se těší, ale zároveň ví, že bude srovnávat. Jestli to bude stejný zážitek jako u prvního dílu nebo bude odcházet ještě nadšenější či případně zklamán.

Když se podařilo domluvit, a po dvou letech i zajistit, aby věhlasné Divadlo Járy Cimrmana opět vystoupilo v Lanžhotě, tak jsem si samozřejmě přál a dělal vše proto, aby to představení a vše s tím spojeno mělo minimálně stejný ohlas a uspokojení z řad herců a diváků jako na podzim roku 2022. Obavy o zaplnění sálu nebo o skvělé herecké výkony jsem neměl ani v nejmenším. Zájemců bylo tolik, že sál restaurace Podlužan, kde se představení uskutečnilo, bychom mohli naplnit několikrát a stejně by se

na všechny nedostalo. A o tom, že jsou Cimrmani opravdu úžasní, se několikrát do roka jezdím přesvědčovat na jejich domovskou scénu do Prahy, na Žižkov.

Pod záštitou města Lanžhot jsme zahájili přípravy na tuto ojedinělou událost, která se opakuje nejvýše jednou za

dva roky (ale věřte, že dělám vše proto, aby se perioda ještě o rok zkrátila). Ve čtvrtek 7. listopadu po poledni se dořešily poslední přípravné práce a pak jsme jen netrpělivě vyčkávali příjezd bílé dodávky s emblémem slavného divadla, ve které se, krom pánů kulisáků, nacházely kulisy, osvětlení, ozvučení a veškeré další vybavení, potřebné k tomu, aby bylo jeviště i hlediště připraveno na představení. S příjezdem posledního vozidla s posádkou v čele se samotným principálem Zdeňkem Svěrákem už bylo všechno připraveno a nic nebránilo tomu, aby představení mohlo začít.

Půlhodinky před představením se sál už začal plnit nadšenými obdivovateli díla velkého génia, ale také, jak jsem později zjistil, i diváky, kteří dílo našeho velikána zhlédli úplně poprvé. Bylo velmi příjemné pozorovat, s jakým nadšením, úsměvy a dobrou náladou lidé přicházejí a jen jsem si přál, aby se stejným výrazem ve tváři odcházeli i po představení.

Hra Afrika, která měla premiéru 4. října roku 2002 v Praze a se kterou k nám soubor letos zavítal, je v pořadí čtrnáctou hrou z pera tria Cimrman - Smoljak - Svěrák. A tak, jak všechny Cimrmanovy hry, i tato začíná přednáškou a po krátké přestávce pokračuje hrou, která diváka tentokrát zavádí do nitra afrického kontinentu, kde se čeští cestovatelé – vzduchoplavci setkávají s domorodým kmenem lidožravců – albínů, jejichž původní plán, přivést do Čech vzácné exponáty a obohatit tím naše Národní muzeum, se nakonec změní v plán neskončit na jídelníčku lidožravých domorodců.

Krátce po sedmé hodině zhasnul sál, ozval se první tón z reproduktoru a poté nám hlas Miloně Čepelky, jednoho ze zakladatelů divadla, přednesl ono známé: „Vážení diváci, návštěvou Divadla Járy Cimrmana se přenesete na přelom 19. a 20. století...“ A skvělá podívaná mohla začít.

A jak ji lépe uvést, než příchodem mistra Zdeňka Svěráka, který si po ohlušující

cím potlesku diváky získal hned prvními slovy, kdy s úsměvem na tváři říká: „Dobrý večer, no je to k vám daleko.“ Ano, ve svých osmaosmdesáti letech si to se svým souborem „harcuje“ přes půl republiky, aby tady, na nejjihnější cípu Moravy, vykouzil lidem na tvářích úsměv a v srdci radost.

A diváci se opravdu bavili! A také to dávali náležitě najevo častým hlasitým smíchem a četným potleskem v průběhu celého představení jak přednášky, tak hry samotné. Znovu si mohli všichni vychutnat známé hlášky od první zdvořilostní otázky: „Co tady chcete?“, přes dohady o tom, kdo je a není brífinkový typ, k jedenáctému přikázání „nesežereš bližního svého“ až po nesmrtelné „jmelí“.

Představitelé jednotlivých rolí se skutečně překonávali, a i když jsou to pánové „řekněme dřívějšího data narození“, rozhodně to na podiu nebylo znát. Skupinu vzduchoplavců skvěle ztvárnili: Zdeněk Svěrák v roli doktora Žáby, bratr, otec Cyril Metoděj v podání Petra Reidingera, Bohoušek Puchmajer, kterého skvěle zahrál Genadij Rumlena, a Robert Bárta jako mecenáš výpravy Baron Ludvík von Úvaly u Prahy. V rolích lidožravců, albínů jim skvěle sekundovali Marek Šimon a Zdeněk Škrdlant jako Uku a Lele a nestárnoucí náčelník zvaný Líná huba alias Holé neštěstí v podání Jana Hraběty.

Po závěrečné recitaci básně Lesní studánka od českého básníka Josefa Václava Sládka, kterou si spolu s herci odříkával ne jeden návštěvník, se opona zatáhla. Ovšem jen na malou chvíli, jelikož bouřlivý potlesk diváků několikrát herce přizval zpátky na jeviště, aby si užili zasloužené ovace a potlesk ve stoje. Sám principál při odchodu řekl, byli jste skvělí. A nutno říct, že z tváří diváků odcházejících ze sálu jsem vyčetl, že to samé si myslí i oni o hercích.

A všimli jste si, kolik se letos urodilo jmelí? „Strašně, v korunách stromů to vypadá jako nějaká orlí hnízda!“ „A víte, že jmelí je cizopasník?“ Jděte.

CIMRMANŮV ZPRAVODAJ.
odpolední vydání

zprávy
8 (Tel. 602. 100. 100.)
zpráva budova ústředí
17.00 hod. Na první
20 ka vstupenek
rozvozi při zveřejnění
sálu tyto vstupenky
ve 12.00. Více na

4 (Tel. 602. 100. 100.)
druhá část budova
17.00 hod. Na první
20 ka vstupenek
rozvozi při zveřejnění
sálu tyto vstupenky
ve 12.00. Více na

8 (Tel. 602. 100. 100.)
druhá část budova
17.00 hod. Na první
20 ka vstupenek
rozvozi při zveřejnění
sálu tyto vstupenky
ve 12.00. Více na

24 (Tel. 602. 100. 100.)
přítel a budova se

Reperioir

Ověřte 7. listopadu	AFRIKA	19.00
pátek 8. listopadu	AFRIKA	19.00
sobota 9. listopadu	AFRIKA	19.00
úterý 12. listopadu	ZÁSKOK	19.00
úterý 13. listopadu	ZÁSKOK	19.00
úterý 14. listopadu	CIMRMAN V ŘEŠI HUBBY	19.00
neděle 17. listopadu	VRAZDA V SALÓNĚ	19.00
pátek 18. listopadu	BLANIK	19.00

Domovská sobota se bude je v Žilavském divadle
Jiří Cimrman, Šimcha 5, 130 00 Praha 3

Naši mecenáři:

MEDIAFACTORY
KINEMATOGRAF
RESPEKT
SALON
ČESKÝ

Hodovní výstava

Silvie Hrubá Markovičová

O tom, že v Lanžhotě působilo a do dnešní doby působí mnoho šikovných maléřeček, jsme se mohli přesvědčit v rámci pořádané hodovní výstavy. Umění květinových vzorů, zpracovaných do mistrovské podoby, dokázaly tyto ženy věrohodně ztvárnit a své umění předávat dalším generacím.

Za vůbec první ženu, která začala používat dekorativní malbu k výzdobě krojových součástek, se pokládá Marie Ciprysová (1911-1999), známá spíše svou přezdívkou „NOHAVIČKA“. Ve školních letech malovala nejprve vzory na vyšívání. V patnácti letech poprvé zkusila malbu na látce: „Když tehdy taková móda byla, že zástěry sa nosily, tak já sem

si tam udělala formičku. A to bylo první, co sem na té látce dělala, takú formičku, aj si pamatuju vzorek. Květiny. Protože já sem měla mamičku velice takú parádnicu a oni dycky dbaly na to, abych byla jó nas-trójená jak ty druzí né. Protože ty druzí to neuměli namalovat, tak já sem to uměla. Ale potom sem to dělala pro druhé. Tak sem ty zástěry začínala, potom mašle ke kroju, kapesníčky a takovéto. No a potom postupně až hodně za dlouho teprve až na skle, porculáně a tak, tak asi před dvaceti rokama, tak nějak. Takže maluju na látkách, na dřevě, keramiku, kostelní paramenty a žúdra. Na vajíčkách také ovládám malovat, ale to mňa tak jako nebaví, takže mám ráda na téj látce. Na látce sa nejlepši

foto Kateřina Paulíková

maluje. No, enomže roky přibývají, tak to znamená, že aj tej síly ubývá, to je samozřejmé, takže už nejsu tak pilná, jak sem bývala, pravda.“

Další maléřečkou, která dosahovala velmi vysoké úrovně uměleckého zpracování květinových vzorů, byla Božena Hostinová (1910-1984), známá především pod přezdívkou „NOVOSÁČKA“. Informací k této maléřečce bohužel mnoho nemáme. Zůstává nám však v rukou alespoň její dílo, které můžeme s úžasem obdivovat.

Velmi svěbytný rukopis odlišuje dílo další z žen, Ludmily Bartošové (1928-1998). Milovala folklór a kroje. Malovala celý svůj život, asi od 16 let. „Mňa bavilo malovat ty křítečka, enomže ve škole mosíte aj inší a mňa bavily kvítka malovat. Tak sem začínala, kde sem mohla, už když sem sa hrávala ešte s panenkama tak už ten šátek sem temu uvázala a tú nejakú formičku už sa na to alebo

křítečko sem namalovala vodovýma barvama, už od tej škole... Začla sem tak ve 14 v 15 letech, to sem začínala, no, a já sem si dycky říkávala, že enom pro seba si to budu, že nebudu jako druhému, enom že sebj. No a potom po tej frontě sem byla nemocná, a tak sem sa dala do toho, tak sem u toho ostála, no, a tak maluju doposud.“

Ludmila Šestáková (1929-1994) začínala s malováním v 18 letech. Malovala nejdříve pro sebe, potom pro kamarádky a okruh jejích zákazníků se postupně rozšiřoval. Malování se ale nevěnovala nepřetržitě. Byla zaměstnána v Šohaji v Břeclavi, potom se vdala a deset let zůstala v domácnosti se třemi syny. Když byla s dětmi doma, přivydělávala si malováním, potom opět nastoupila do práce – do Gumotexu v Břeclavi, kde zůstala až do důchodu a malování se pro nedostatek času musela na nějakou dobu vzdát. Na porcelánu a skle ma-

lovala ornament i květiny a používala k tomu olejových barev. Často přetírala porcelánové talíře na černo, buď po celé ploše, nebo natřela černě pouze okraj hlubokého talíře. Na stuhách používala ornament i květiny. Z květinových motivů uplatňovala nejčastěji gerbery, růže a pomněnky, na chlapecké stuhy hrozny s listy.

Známostí malářkou pro své okolí byla i Anastázie Maděříčová (1920-1975). Od malička ji bavilo kreslení. Nejdříve si malovala jen pro sebe a až později se začala věnovat malování ornamentů, ale i kyticím, nejen na krojové součásti. Dále to byly kapesníčky, vlaječky pro fotbalisty, různé dárkové předměty i svatební oznámení pro snoubence. Další její velikou zálibou bylo malování obrazů – krajin, květů, zátiší apod.

Květinovým vzorům se věnovala i Ludmila Černá (1921-2008) a Božena Šošková (1923-1992).

Velký význam pro udržení tradice květinových vzorů přinesla ve svém díle právě Ludmila Ciprysová, které byla samotná výstava věnována. Plynule dokázala nejen navázat na dílo již zmíněných malářek, ale zvládla zaučit i své dvě pokračovatelky, sestry Michaelu Daňkovou a Dagmar Uhrovou. A tak snad stále zůstane tradice květinových vzorů v Lanžhotě stále živá a bude ji možné dále předávat.

Děkujeme všem, kteří zapůjčili krojové součásti pro hodovní výstavu.

„Ale snad sa někdo zas najde, ono se myslelo stejně že už to po frontě zanikne a nezaniklo to, tak já si myslím, že zas to bude mět tu budoucnost...“ (Ludmila Šestáková)

Zdroj citací: BLANKA HEKELOVÁ:
Současná lidová dekorativní malba na textilu (na příkladu jihomoravského Podluží), 1986.

Blešák v Lanžhotě

Petra Blašíčková

V neděli 8. 9. 2024 nás čekal druhý ročník blešáku v Lanžhotě a s ním nejspíš i poslední horký letní den.

Akce se konala v příjemném prostředí stadionu na travnaté ploše u altánku za tenisovými kurty.

Letos se sešlo 32 prodejců, kteří nabízeli pestrou škálu zboží od elektroniky, retro věcí, hraček, dětských potřeb, oblečení, macramé, dekorací až po knihy. Kupující se začali trousit již pár minut před oficiálním začátkem, aby jim neunikly nejlepší kousky. Věřím, že

každý návštěvník odcházel domů alespoň s jedním vydařeným úlovkem.

O občerstvení se postarala restaurace Podlužan a holky Labudovy, známé z akce Jar-mark tour, které si připravily lahodné zákusky. Abychom snížili ekologickou stopu, využili jsme pro tuto akci vrat-

né kelímky města Lanžhot. Celé odpoledne pak doprovázely pohodové covery břevlanské kapely Late Bloomers.

A jak uspěly letošní novinky?!

Rostlinný swap neboli výměna květin probíhala krásně od začátku do konce. Po

celou dobu se na stole květiny pěkně střídaly, až se všechny rozebraly. V nabídce byly velké cibulové amarylky, tlustice, léčivé aloe vera a rýmovník, avokádo, kaktus, pokojovky jako monstera, trnová koruna, orchidej, pilea a spousta dalších.

Další novinkou bylo japonské obrázkové divadlo Kamishibai. Malí posluchači si nenechali ujít pohádku O sovičce, O neposlušných kůzlátkách a Dlouhý, Široký a Bystrozraký.

Nové čtenáře si našla i celá krabice vyřazených knih místní knihovny, která si přichystala knižní bazar.

A poslední novinkou byla možnost darování věcí k rozebrání či na charitu. Darů bylo opravdu hodně, sešly se dětská kola, knihy, cd, sklenice, boty, věci do domácnosti atd. Plné auto darů jsme odvezli do charity Adra. Ta se postará, aby pomohly a našly nové majitele.

Akce byla vydařená po všech směrech a tak se můžete těšit na další ročník v roce 2025.

foto Kateřina Paulíková

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Farní odpoledne

Filip Beneš

V neděli 1. září 2024 se na farní zahradě konalo tradiční Farní odpoledne, letos navíc doplněné oslavou narození

o. Roberta Prodělala. Začalo adorací a požehnáním v kostele, poté akce pokračovala na faře.

Opět také přilákala nejen místní farníky, ale i farníky z okolí (zejména z farnosti Tvrdonice, celkem přes 100 lidí), kteří si užili den plný dobrého vína, cukroví a koláčků, ale i slaných dobrot. Nechyběla ani pomyslná gurmánská třešnička v podobě pečeného selátka. Pro děti byl, jako už každoročně, připraven skákací hrad, centrum celoodpolední zábavy pro většinu z nich. Hudební doprovod zajistila dětská

cimbálová muzika z Lanžhota, cimbálkový soubor Jana Omasty a dechová hudba Šohaji z Lanžhota. Celá akce probíhala v přátelské atmosféře a za dobrého počasí. Velké díky patří všem, kteří pomáhali s organizací a distribucí občerstvení, všem zúčastněným, a především Pánu Bohu, bez jehož požehnání by se tato akce dozajista nemohla uskutečnit.

Vánoční zamyšlení

P. Robert Prodělal, farář

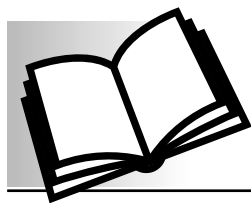
Když se narodí dítě, je vybaveno mnoha schopnostmi, které v něm dočasně dřímou a probudí se, až přijde jejich čas. V malém děťátku už dřímé dar řeči, chů-

ze nebo abstraktního myšlení. Věříme, že když se narodí člověk „znova z vody a Ducha svatého“ skrze křest, dostává také do vínku schopnosti, které odpo-

vídají cíli tohoto nového života – a to je život před Boží tváří neboli svatost. Dostává zárodek víry, naděje a lásky a ostatních darů Ducha svatého.

Nikdo nezpochybňuje, že je nutné naučit se chodit, mluvit, myslet, milovat. Jak to, že tak snadno podceňujeme růst v duchovním životě a rozvíjení jeho schopností? Možná je to tím, že si duchovní život představujeme jako něco rigidního, koženého – hodně se modlit, chodit do kostela, vystříhat se zlého a růst ve ctnostech. To však není duchovní život! To jsou jen jeho některé projevy. Podstatou duchovního života je přátelství s Bohem, jeho stálé rozvíjení a prohlubování v lásce. Vědomí vztahu, a ne pouhé dodržování povinností! Přítel mě k ničemu nenutí, já sám chci dělat to, co mu udělá radost, je mi dobře v jeho přítomnosti, chci s ním být stále déle a hlouběji ho poznávat.

Papež František to hezky vystihl slovy: „Radost dává nikoli chladná doktrína, nýbrž víra a naděje na setkání s Ježíšem.“ Tuto víru a naději, ze které se rodí opravdová radost, přeji nám všem, abychom o vánočních svátcích opět o trochu lépe zakusili, kdo k nám chce přijít!

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT

Okénko knihovny

BOOKSTART – S knížkou do života

V říjnu proběhlo v Lanžhotě tradiční vítání občánků, a Městská knihovna Lanžhot se proto rozhodla věnovat našim nejmenším obyvatelům drobné dárky. V rámci projektu Bookstart byly předány dárkové sety s menšími dárečky a knížkou pro děťátko.

Bookstart je mezinárodní projekt, který vznikl před více než čtvrtstole-

tím ve Velké Británii a rozšířil se do více než dvaceti zemí. Projekt má za cíl přesvědčit rodiče, že jednou z nejdůležitějších věcí pro rozvoj dítěte je věnovat mu svůj čas a trávit jej společně prohlížením, čtením či povídáním nad knihou. Zároveň rodičům poskytuje rady, jak s knihami pracovat, představuje nejrůznější aktivity s dětmi, dává

typy na čtení pro rodiče, a především doporučuje knihy pro čtení s dětmi. Bookstart je určen novorozeným dětem, dětem předškolního věku a jejich rodičům. V rámci projektu mají zapojené knihovny připravovat akce pro rodiče s dětmi a napomáhat s vytvářením místní komunity.

V posledním roce rozjela naše knihovna pravidelné setkávání rodičů s malými dětmi (2-4 roky) pod názvem Aktivita pro nejmenší. Setkání se konají jednou za čtrnáct dní a děti s rodiči mohou strávit společné dopoledne plné zábavných aktivit v prostorách knihovny. Na začátku setkání probíhá uvítací básničková rozcvička, poté jsou pro děti připraveny hry, cvičení a výtvarné činnosti na dané téma, někdy přijde na řadu i divadelní pohádka. Nutno dodat, že se programové složení a jeho dynamika často odvíjí od rozpoložení našich nejmenších návštěvníků. Malé caparty poslední dobou (krom rodičů) doprovázejí i jejich ještě menší sourozenci v kočárcích. Rodiče se tedy nemusí bát, že by byl pro děti

mladších dvou let vstup na program zakázaný.

Aktivita pro nejmenší v knihovně před rokem rozjízďela Draha Veverková se svou dcerou Rozárkou. Po skončení rodičovské dovolené a návratu Drahušky do práce nám roli lektorky převzala další maminka na rodičovské dovolené a zároveň členka kulturní komise Petra Blaščíková (Čejková). I Petka má výbornou a aktivní pomocnici: dcerka Adélka ráda zapojuje děti do aktivit, je jim nápomocná radou či pomocí.

Oběma dosavadním lektorkám chceme vyjádřit hluboké díky za jejich pracovní zápal, za čas, který věnují přípravám, i za jejich nasazení. Lektorky jsou opravdu výborné, můžete se o tom přijít některý sudý čtvrtek v měsíci přesvědčit i Vy. Jste srdečně zváni a těšíme se na Vás!

Za knihovný tým zdraví Jitka Petřlová.

**NÁVŠTĚVNÍKŮM KNIHOVNY
DĚKUJEME ZA JEJICH PŘÍZEŇ.**

**VŠEM OBČANŮM PŘEJEME
KRÁSNÉ VÁNOCE
A ÚSPĚŠNÝ ROK 2025.**

KOLEKTIV KNIHOVNY

REGION PODLUŽÍ

Okénko regionu**Rozhledna Na Podluží***Marcela Jakubíčková*

V letošním roce prošla regionální rozhledna „Na Podluží“ u Nového Poddvořova velkými změnami. Hned v úvodu nového roku se u rozhledny sešli zástupci členských obcí DSO Regionu Podluží společně se zástupci firmy MND, a. s. u příležitosti prohlídky nových informačních panelů. Původní informační panely instalované v roce 2011 již bylo nutné zcela zregenerovat, vzhledem k jejich fyzickému opotřebení. I nadále se mohou návštěvníci rozhledny z obnovených panelů dozvědět zajímavé informace o stavbě rozhledny a o obcích Regionu Podluží.

Kromě této úpravy se rozhledna dočkala také rekonstrukce a modernizace přilehlého informačního kiosku s občerstvením. Po krátké technické přestávce otevřeli v polovině května tohoto roku „renovovaný“ kiosek noví nájemci, Lenka a Lukáš Kmentovi.

Odezva na tyto změny na sebe nenechala dlouho čekat a krásnou odměnou pro všechny byla určitě velká sezónní návštěvnost na tomto dozajista nejvyšším přístupném bodě v Regionu Podluží. Rozhledně Na Podluží i novým nájemcům přejeme i nadále mnoho úspěchů a spokojených návštěvníků.

Krásné studny na Podluží

Marcela Jakubičková

V letošním roce se DSO Region Podluží zapojil do projektu „Krásné studny na Podluží“, jenž byl zaměřen na opravu veřejně přístupných studen ve vybraných obcích Regionu Podluží. Projekt zahrnoval úpravu a obnovení původní funkce obecních studen, jež nyní mohou sloužit k zálivce místní zeleně, cyklistům k oplachu užitkovou vodou, a navíc také přispěje k zatraktivnění těchto lokalit, ve kterých se často pohybujeme. Tato místa byla revitalizována vždy s ohledem na okolní typ zástavby či prvky lidové architektury tak, aby přilehlé okolí novým vzhledem nenarušovala.

Do projektu „Krásné studny na Podluží“ se v letošním roce zapojily obce Dolní Bojanovice, Moravský Žižkov, Nový Poddvorov a město Lanžhot. Projekt byl spolufinancován prostřednictvím dotace ve výši 250 tis. Kč, kterou Region Podluží obdržel z programu Podpora roz-

voje venkova Jihomoravského kraje pro rok 2024.

Na fotografiích je ukázka hotového díla ve městě Lanžhot.

Studna v prostorách muzea, foto Region Podluží

Studna na dvoře MŠ

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Hody v mateřské škole

Markéta Procházková

Druhá středa v měsíci září patří školnickovým hodům. Letošní stárkem byl Bruno Uher ze třídy Lesní. Na zahradě jsme se seřadili do průvodu a odcházeli ke stárkovi domů společně s chasou, která nám s průvodem pomáhá. Do kroku nám vyhrávala dechová hudba Lanžhotská osma. Před domem stárka jsme zpívali „Když jsem byl malučký pacholíček“. Muzikanti hráli a chlapi verbovali. Po verbování vyšla ze dveří Linda Slezáková, která stárkovi předala prapor. Stárek pozval děti na občerstvení. A samozřejmě i chasu a muzikanty. Po občerstvení děti vyšly před dům a tančily polku. Potom jsme všichni odcházeli v průvodu zpět na zahradu MŠ, kde děti společně s cha-

sou postavily máju. Chlapci si vzali plastové lopaty a házeli písek do jámy. Když máju postavili, všichni zpívali s námi „Ta lanžhotská mája tenká“. Děti tančily „vrtěnú“ a zpívaly písničku „Ej, mamičko moja“. Děti dotančily a těšily se na zasloužené občerstvení. Sluníčko hezky svítilo a den jsme si všichni užili. Těšíme se zase za rok!

Školkové podzimní slavnosti

Michala Brbúchová

Jako každý rok připravila mateřská škola v půli října podzimní slavnosti. Na děti čekala spousta zajímavých stanovišť, zážitků a informací. Ihned po vstupu si mohly projít stezku, na které plnily úkoly prostřednictvím obrázků se zvířátky, při kterých si procvičily svou paměť i postřeh. Jejich šikovnost byla odměněna sladkou odměnou. Také „lovení“ jablíček z vody bylo pro děti velkou výzvou a dobrodružstvím.

V průběhu akce měli všichni možnost ochutnat různé druhy podzimních dobrot, včetně pomazánek a dýňových specialit. K pití se podával výborný jablečný punč.

Krásné slunečné odpoledne sice navštívil i rychlý déšť, ale ten nikomu náladu nezkalil. Naopak, přinesl odměnu v podobě pohádkové duhy.

Příjemně prožité odpoledne zakončili rodiče s dětmi opékáním špekáčků za doprovodu kytar a společného zpěvu.

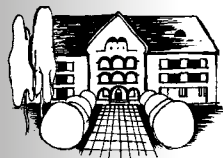
Děkujeme všem za přinesené dobroty, a především za krásnou podzimní atmosféru.

Těšíme se na všechny opět zase za rok!

Archiv MŠ

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička MzŠ Lanžhot

f Klubko News

Stý školní rok na měšťance

Eva Klvaňová

Ano. Je to neuvěřitelné, ale letos v září jsme zahájili stý školní rok na tzv. měšťance. Tento milník pro nás všechny je příležitostí k oslavám, vzpomínkám a také k ohlédnutí za tím, co vše jsme za těch sto let dokázali.

Připomenutí tohoto významného výročí nechceme podcenit. Teď, kdy píšu článek, jsou oslavy ještě před námi. My, učitelé a zaměstnanci školy, se těšíme na plánované páteční setkání s našimi kolegy a kolegyněmi, uložení časové schránky a společné vzpomínání. Pilně nacvičujeme

me s žáky vystoupení na školní akademii, chystáme malé překvapení. Pro sobotní den otevřených dveří zhotovujeme drobné dárky, sepisujeme almanach, v tisku je kalendář pro rok 2025, chystáme vánoční dílničky a aktivity pro současné žáky, zdobíme třídy a vánočně ladíme školní chodby.

V době vydání zpravodaje už bude po oslavách a budeme moct hodnotit, zda se nám všechno podařilo. Kolik z vás se ve škole zastavilo, přišlo zavzpomínat, podívat se nebo si tady uspořádalo třídní sraz?

9.AB u vlaku Lemkin, Bředlav

BESIP Ride Whell, Lanžhot

To všechno nám teď běží hlavou.

Školní rok 2024-2025 zahájilo rovných 300 žáků, mezi nimiž bylo 30 prvňáčků, v každé první třídě máme letos dvojčata, a naopak v posledním ročníku jsou trojčata Anna, Jiří a Petr Šestákovi.

V měsíci září jsme začali opakováním a procvičováním už známého učiva, abychom se připravili na náročný rok. Druháci zahájili plavecký výcvik, uskutečnily se první plánované mimoškolní akce – podzemní zásobník plynu navštívili žáci 9.AB, 1. až 4. ročníky si pod vedením trenérů TJ Sokol Lanžhot vyzkoušeli krátké tréninkové aktivity z atletiky, basketbalu,

florbalu, fotbalu, tenisu a stolního tenisu. Pátákům jsme nabídli jednodenní adaptační kurz na Hájence. Zúčastnili jsme se Fotbalového poháru škol. V rámci výuky jsme odstartovali pravidelné středeční pohybovky pro prvňáky a druháky, odpolední kroužek Sportuj ve škole, týdenní výuku anglického jazyka s Grahamem Last, který během podzimu postupně odučí týden angličtiny v 7. – 9. ročníku.

Od října začaly pracovat zájmové kroužky. K osvědčené angličtině, atletice a keramickému kroužku přibyl kroužek vaření a pečení. Těší nás stále velký zájem o skautský oddíl. Naopak jsou stále volná

Výhra na štafetovém běhu Boba Zháňala v Hruškách

místa v kroužku informatiky a nepodařilo se pokračovat v dílnách s prací se dřevem.

Logická olympiáda, Přírodovědný klokan, Pythagoriáda – to je výčet školních kol soutěží, které se konaly v říjnu. Začaly návštěvy knihovnických lekcí, do knihovny přijela spisovatelka Lenka Rožnovská. Velkého úspěchu v rámci Regionu Podluží dosáhla štafeta v Běhu Boba Zháňala, která v Hruškách obhájila vítězství po obnovení tohoto tradičního závodu. Po šesti letech za námi přijel v rámci projektu BESIP RideWhell mistr ČR v biketriálu a zároveň rekordman ve skoku do výšky na kole Lukáš Müller, který předvedl plno exhibičních prvků, ale zároveň se žáci dozvěděli, jaká je povinná výbava kola, co znamenají některé dopravní značky, jak správně brzdit, po které straně cyklisté jezdí a mnoho dalších užitečných informací. Za správné odpovědi si žáci odnesli

drobné dárky. K rozšíření zájmu o historii a prohloubení dějepisného učiva využili starší žáci zastávky vlaku Lemkin a poslechli si přednášku o RAF v knihovně. Zkrátka školní rok už běží v plném proudu.

V půli listopadu nás čeká první pedagogická rada, první letošní hodnocení vzdělávacích a výchovných výsledků.

A na závěr jsme si nechali velmi podstatnou, důležitou a dlouho očekávanou věc! Ke konci října bylo předáno stavebního firmě VHS, která provede výstavbu přístavby školy. Školáci se tak dočkají školní kuchyně a školní jídelny bezprostředně vedle budovy 1. stupně, zároveň získají prostory pro školní družinu, školní klub a také odborné učebny. To vše přispěje k ještě lepšímu zázemí pro naše žáky, a to je pro nás všechny velký krok vpřed.

Smutná zpráva

Redakce

**Tak jako báseň i život se hodnotí
ne podle délky, ale podle obsahu.
Seneca**

Vedení města Lanžhot s lítostí oznamuje, že v pátek 18. 10. 2024 ve věku 91 let nás po dlouhé a těžké nemoci opustil pan Josef Jožuka Uher, lanžhotský skladatel, prozaik, básník a publicista, který působil na celém Podluží a je držitelem ocenění města Lanžhot roku 2019 za celoživotní přínos v oblasti kultury, tradic, folkloru, skladatelské a literární činnosti a žurnalistiky.

Pan „Jožulka“, jak jsme mu všichni říkali, neměl lehký život. Jako 12letému klukovi mu v roce 1945 vybuchl v rukách dělostřelecký granát. Přišel o pravou ruku a na levé zdeformované mu zůstaly čtyři prsty bez palce. To mu znemožňovalo hrát na své oblíbené housle, proto se začal věno-

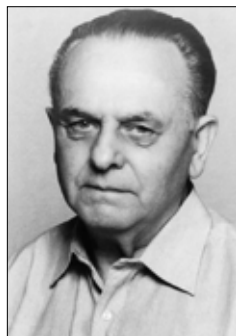
vat fotbalu, který miloval. V roce 1949 byl vybrán jako král střelců do reprezentační jedenáctky brněnského kraje. Bohužel mu jeho slibnou kariéru navždy zhatila v roce 1950 TBC

plic. To ho ale nezlomilo a už v roce 1952 napsal svou první hudební skladbu Veselý chlapec.

Byl velmi činorodý. Třicet let byl jednatelem lanžhotské organizace Svazu invalidů, 10 let funkcionářem fotbalového oddílu Sokol Lanžhot, trenérem dorostu i organizátorem turnajů uličních fotbalových jedenáctek. Zároveň byl také více než 10 let členem Vlastivědného a muzejního kroužku při Osvětové besedě. Mezi lety 1960-1970 autorsky tvořil programovou náplň oblíbených Besed nad kronikou. Jožulka rovněž přispíval svými články do lanžhotského zpravodaje i do mnohých jiných časopisů.

Jožulkova široká hudební tvorba obsahuje více než 400 různých skladeb písňového, tanečního i šansonového charakteru. Mezi nejznámější patří Zpívali mužáci pod kaštanem, V tej staré forotě, Naložená halúzečka, Víno červené a jiné.

Nikdy na Vás nezapomeneme!

Zpívali mužáci

Jožulka Uher

1. Zpí - va - li mu - žá - ci pod ka - ši - mi a má - je, ná - pla na pře - stá - ka
 2. Zpí - va - li mu - žá - ci pod ka - ši - mi a má - je, ná - pla na pře - stá - ka
 3. Kde je naše srdce to pomníme, halúzka! Daj to nám na smutk odpoveď, státníci! Přistěvci nemodři, na kovářích neprojdou, na kovářích neprojdou.
 4. Tá naša pánka také jduť smutí lák, vrtíť, už toľko pod kaštanom štájeť z náš! Kde to panna vlna pľeť hude sa náš? A kľuť kľuť! Bude na nás a kľuť kľuť!

© 1965 ALFRED SIGMUND CZ - 190 16 Praha 6

Po delší době zveřejňujeme další opis zápisku z Fojtíkovy kroniky, tentokrát o Josefu a Rozálii Fojtíkových. Moc si vážíme darování kopie tohoto rukopisu.

Fojtíkova kronika

*Josef (1881–1974) a Rozálie (1884–1964)
Fojtíkovi*

Když jsem se dožil 70 let a moje manželka 67 let rozhodli jsme se, že pro naše potomky zapíšeme to, co jsme viděli, slyšeli a prožili, aby si mohli utvořit obraz, jak se u nás dříve žilo. Zapsáno je vše tak, jak nám utkvělo v paměti.

Narodil jsem se 10. května 1881 v domě číslo 48 jako čtvrtlánický syn rolníka Josefa Fojtíka. Měl jsem mladšího bratra Františka. Otec zemřel na úraz v roce 1883. Matka se provdala za Františka Bašku a ten v roce 1888 odjel do Ameriky. Vychodil jsem pětiletou školu v Lanžhotě. Chtěl jsem do učení, matka mě poslala pracovat na parní pilu v Břeclavi. Od roku 1898 jsem pracoval na dráze v materiálním skladišti ve Floridsdorfu u Vídně. V roce 1902 jsem nastoupil do vojenské služby k 11. pluku dragounů ve Štokravě. V roce 1903 jsem se oženil a v roce 1905 šel jako četař do civilu. Nastoupil jsem zase u dráhy ve Floridsdorfu. V roce 1910 jsem se nechal přesadit do Břeclavi do skladiště, kde jsem byl jmenován skladním mistrem

a po převratě oficiálem. V roce 1919 jsem byl zvolen starostou za stranu sociálně demokratickou do roku 1923. Bydlel jsem stále v Lanžhotě a do práce jsem přijížděl, v roce 1936 jsem byl dán do penze.

Moje manželka se narodila 9. února 1884 v domě číslo 412 jako čtvrtlánická dcera Jana Horáka, který v roce 1888 odjel do Ameriky, kde při příjezdu zemřel. Zůstali po něm ještě dva syni Michal a František.

První světová válka

Josef Fojtík – Fojtíkova kronika

V červenci byli v Bosně manévry, srbský národ byl tím uražen, následník trůnu František Ferdinand zastupoval tam císaře, byl někým zabit. Vědělo se už dříve, že se vše připravuje k válce, ale teď už se vědělo, že je jí nadosah ruky. Byla vyhlášena částečná mobilizace, staří 36 a 37 let dostali obsílky ihned narukovat, obsadili dráhu, hlavně mosty. Dráha byla dána vojenskému velitelství. Císař dal ven list „Mým národům“, štválo se v něm proti Srbům.

Dne 2. srpna 1914 po půlnoci byla vyhlášena všeobecná mobilizace. Policajt šel po ulicích, tloukl na buben, místy se zasta-

Matka se provdala za Janulíka. Manželka vychodila 5. třídu školy obecní. Byla zaměstnána při hospodářství až do provdání.

S manželkou jsme se brali z lásky a proti vůli našich matek. Vychovali jsme 6 dětí. Byli jsme spolu šťastni. Museli jsme oba pracovat, manželka více než já, ale pracovali jsme rádi, bylo to pro naše děti. Největší štěstí, které mne potkalo bylo to, že jsem dostal takú ženu, jako je moje manželka. Vždy dobré nálady, ve všem měla pořádek, hlavně finanční. Se sousedy žila ve shodě, nikdy mi neřekla špatné slovo, vážil jsem si jí a děkuji zato, že tento náš život jsme spolu šťastně a spokojeně prožili. Potkalo nás i mnoho neštěstí, ale to jsme v naší lásce jeden k druhému přetrpěli a měli jsme mnoho radosti z našich dětí. To vše dělá život krásný. Teď už je pro nás život krásný jako podzimní den.

vil a volal: „Všichni ti, co sloužili u vojska až do stáří 38 let a ti co byli z jara odvedeni, musí ihned narukovat ku svému útvaru, odvodu povinní mají se přihlásit do čtrnácti dní.“ Pláče bylo v každé chalupě. Já jsem nerukoval, dráha mne označila jako nepostradatelný, jen jsem měl obavu, že stanice místo mě podrží Němce a mne pošle na frontu. V roce 1915 ten pokus byl, měli jsme jít dva Češi, já a Trčka, ale ředitelství návrh zamítlo, dostali jsme do ruky, že máme zůstat.

Dráha pro dopravu brala jen poživatiny, jinak plné vlaky jeli všemi směry s civily, vojsko jelo málo, jen jezdeckto na sever.

Asi za týden jeli české pluky na Srbsko, každých 5 minut vlak, břeclavští Němci mávali praporky, stálo jich všude na nádraží a volali „Höch Österreich, nieder mit Serbien“. Češi mlčeli, jen vzpurně hleděli, Němci začali na mě volat „vlastizrádci“. Ze všech vlaků vyhazovali vojíni zkažené jídlo, celé pečené husy, koláče, bábovky, maso všeho druhu, vojíni byli opilí. Někteří volali: „Ať žije císař František Josef, my jedem za něj bojovat.“ Snad to dělal rum, kterého měli dost. Vídeňské pluky jely s velkým nadšením, vlaky měly ověncené, pítí a jídla bylo dost, pivovar čepoval na peroně pivo zdarma, lidé z okolních obcí vozili jídlo na vozech a dávali jej vojínům.

Přišel zákaz dávat nebo prodávat lihoviny vojínům, mnoho vojínů přišlo k úrazu.

Bratr Francek jel na ruskou frontu, bratr Jan byl četař (fíra) u poštáků, sloužil třetí rok, jel také na ruskou frontu.

Důstojníci jednali s vojáky jako s dobytčím, za každou maličkost hrozili zastřelením, vojíni se tak chovali jak stádo ovcí, nikde nebyl vidět nějaký náznak odporu proti rozkazu. Viděl jsem, jak Tyroláci měli odjezd, jeden vojín ještě skočil pro cigarety na peron těsně u vozu, vzal za korunu, dal desetikorunu, dali mu 9 zpět, přiskočil jeho poručík a hnál jej do vozu, ten nechal peníze ležet a šel, mohl mít tak 35 let, poručík nanejvýš 20 let. Důstojníci volali: „Bravo.“ A vojíni se tomu smáli, když ten jej ještě kopal do zadnice.

Za vojskem se posílalo vše ve vozech na uhlí, čokoláda v bednách, sudy rumu

a piva, mouka v pytlích přikrytých plachtou a víno ve velkých sudech.

Přišli první ranění (ty těžce si tam někde nechali), do Vídně posílali lehce raněné, dělali jim velkou slávu.

Přijel první vlak zajatců Rusů, byli v uzavřených dobytčích vozech, žádný s nimi nesměl mluvit, dívali se zamřížovaným oknem ven a ptali vodu a chleba. Němci, kteří se tam seběhli, tím směrem k nim plivali.

V roce 1915 už na jaře se poživatin začalo nedostávat, kdo měl peníze doma, skupoval vše do zásoby, z banky nebyly peníze uvolněny. Vše se tak zdražilo, že za plat za práci se nemohlo uživit, začalo se krást. Na stanici byla posádka, velitel nadporučík byl Čech Ing. Zaoral, ten zakázal vstup do stanice, že se krade, on zabránil břeclavským Němcům přístup k ruským zajatcům, nadávali jim a házeli po nich kameny. Zaoral zajatcům tajně po českých vojínech posílal chleba.

V létě vojíni přejížděli na italskou frontu, byli plní vši, měli úplavici jeli v dobytčácích, kalhoty měli spuštěny, dveře otevřeny, drželi se za ruce kamarádů, zadníci z vozu a šli z nich krvavé pěny. Celou stanici jsme museli vystříkat vápnem. Rukovali do 42 let a stále byli odvozy lidí a koní, hovězí dobytek brali pro frontu.

Přijeli první zajatí Italové, mnoho vládků, zbrusu nové stejnokroje, štěbetali jako husy, v Břeclavi dostali jídlo, stále bylo slyšet „avanty“. Na italskou frontu jelo podřadné vojsko a udělali v krátkém čase mnoho zajatců, samí urostlí mladí muži, při pochodu šli poklusem, bylo to k smíchu, modří byli jako moře, plná stanice a jen hopkali a naši staří 42letí se vedle

nich kymáceli v rozedraných stejnokrojích.

Byly zavedeny lístky na potraviny, lístky byly vždy řádně vydány, ale zboží nebylo pro všechny, obchodníci dávali, komu chtěli, kdo zaplatil za zboží více.

Bratr Jan byl raněn, po uzdravení jej dali do školy na polního četníka. Bratr Francek si prostřelil palec, po uzdravení šel s trestným oddílem přímo na frontu, přišel do ruského zajetí do Taškentu, při revoluci byl v Revalu.

Přišly první zprávy o padlých, drahota stoupala, krádeže se množily. Jak vlak s vojíný přijel do stanice, titi otevírali vozy, co stály se zbožím na kolejích, a zboží rozebírali. Bránit jim v tom bylo nebezpečno.

Učitelé narukovali, v městech zabrali školy na nemocnice, děti chodily do školy málo, mravy se kazily, každý dbal jen o sebe na úkor druhého.

V roce 1916 stoupla cena všeho zboží, např. fazole, která stála 16 haléřů za kilo, stoupla na 1 korunu. Vozili ji do Vídně do vývařoven, tam za ni dostali 5 korun. Na dráze zřídili kuchyň pro zaměstnance. Vojáci vyskákali z vagonů, přesto, že jim hrozila stráž zastřelením, a brali z vagonů cukrovku, hryzali ji jako zajíci. Na válku se dělaly výpůjčky, Židé dávali velké obnosy, to si nahrazovali zdražováním, všechnen obchod ve státě měli v rukou, byli dodavatelé pro armádu, vše vykupovali a dále prodávali, dělali to takhle: Potřebovali dodat vagon domácí řepy pro zajatce do Mikulova. Břeclavští Židi ji vykoupili od rolníků, připočítali si provizi a zaslali vagon do Hodonína, ti jej zaslali zase do Břeclavi, odsud šel do Podivína, zpět do Břeclavi a teprve do Mikulova a tento účet

byl proplacen, říkali tomu „kettehandl“ na česky zkratka „keřas“.

Proslýchalo se, že v Rusku z našich českých vojáků se tvoří vojsko, že si říkají legionáři a že když se jich podařilo zajat, tak je Rakušané věšeli. V kostelích od začátku války byli modlitby za vítězství i papež nařídil, aby přes den byla vystavena velebná svátost oltářní, věřící se chodili modlit. Když Itálie vstoupila do války, papež se zase modlil za vítězství Itálie a Francie.

Červený kříž vybíral pro vojíny potraviny po obcích, vařili jídla a na peronech je dávali raněným vojínům, kterých jelo mnoho vlaků.

V roce 1917 už lidé hladověli, války měli všichni dost i ti, co si válku přáli. Mouka byla špatná, když se z ní uvařilo, těsto hrálo to všemi barvami, bylo modré vláčné, upečené nedrželo pohromadě. Uhři bránili od nich vývoz k nám, vozili do Německa, četníci stříleli po ženách, které nesly brambory, jednu zastřelili, u nás byli prohlídky ve vlacích, kdo vezl potraviny, byly mu zabaveny.

Měli jsme štěstí, že jsme měli krávu, brambory, fazoli a trochu obilí, byla drůbež, vejce, prase se vykrmilo. Tenkrát jsem začal pít kořalku a víno jsem měl každý den. Zjišťoval jsem s jedním úředníkem okradené vagony, ten si bral lahve likérů do kapky a říkal, mám si vzít tak, že než to přijde na místo určení, bude to stejně vykradeno, že chceme-li ukončit válku, musí se vše rozkrást, ti nahoře to tak taky prý dělají.

Ve městech bylo zle, lidé se bouřili, krotili je vojskem, do Čech dali Maďarů, do Vídně Rumunů a Chorvatů, do Uher Čechů a Poláků. Z měst lidé nosili na venkov šatstvo rolníkům za živobytí, mnozí dali

šicí stroje, záclony, koberce, snubní prsteny za brambory. Kradlo se moc na poli. Vojín Tuček na dovolené neměl doma s rodinou co jíst, šel v noci krást brambory a někdo mu při kopání rozbil hlavu sekýrou, zemřel na poli. Vojíni přijeli na dovolenou, nechtěli zpět, honil je starosta Šesták s četníky, obdržel záslužný kříž za věrné služby Rakousku. Velitel četnictva Kupsa je honil i v noci. Dodávky sedláci pro stát brali u chalupníků, vzali i poslední kravky za pevně stanovené ceny, svůj dobytek prodali za vyšší cenu, i obilí a luštěniny.

V létě vojíni odešli do lesů, tvořili ozbrojené hloučky, říkali jsme jim zelený kádr, přepadali vlaky, co potřebovali, to si vzali. Vlaky dostaly vojenskou stráž, ale kdo z nich použil zbraně, přivezl jej vlak mrtvého.

Úřední řeč byla němčina, všude byli vyhlášeny „Dienstsprache ist Deutsch“. Každý Čech musel podepsat v úřadě, kde byl zaměstnán, že do tří měsíců bude umět německy, jinak bude propuštěn. Češi si z toho tropili žert. Dělník Musil z Poštorné znal němčinu, bil se za české školy, bylo mu 54 let. Na „právo lidu“ říkal „právo Židů“, na Lidové noviny – Židové noviny. Dostavil se k podpisu se mnou, úředník nám to česky přečetl, ukázal Musilovi, kde má podepsat, on s vážnou tváří bere pero a povídá: „Já neumím psát.“ A díval se hloupě na úředníka, úředník: „Udělejte tři křížky.“ Musil: „České nebo německé?“ Úředník mu vytrhl pero a německy povídá: „Ten chlap je docela blbý.“ Vyšel jsem ven, tam stál Musil, pohlédl na kancelář, usmál se a řekl: „Voli.“

Ruská Říjnová revoluce vyvolala velký jásot u Němců a Židů, vítězství už měli

jisté. Byly zprávy, které nebyly nikým zaručeny a potírala jedna druhou. Přišli rakouští zajatci z Ruska, každý to líčil jinak, ale společně Češi i Němci nadávali na legionáře a bolševiky. Ruští zajatci přinesli provolání od Lenina, nechali jsme je tajně přeložit, potom jsme rozuměli, o co Rusku jde, plně jsme s tím souhlasili.

Podařilo se mi navázat styk s vlakovým manipulantom Čechem členem mafie, bydlel ve Vídni, dcera byla zaměstnána na ministerstvu zahraničí, dal jsem mu provolání, on už je znal, byl pro Masaryka a žádal mne, abych rozšířil zprávy, které mně dodá, poučil mne, jak si mám počínat. Na začátku války mnoho českých lidí zavřeli, během války jedněch oběsili. Jednou mi dal 20 kusů provolání k Čechům, že budeme mít svůj český stát, Masaryk bude prezident, vojáci se mají nechat zajat, Rakousko jisto prohraje a bude rozděleno. V noci rozdal něco českým vojínům, co jeli na frontu, zbytek jsem rozházel do osobního vlaku do Přerova, než nasedli cestující.

V roce 1918 už na peroně místo jídla dávali nemocným pohlednice a po jedné cigaretě, říkali jsme, že Rakousko mele z posledního. U vojska vojíni odpírali poslušnost, bylo mnoho vojinů nemocných, české pluky se promíchaly s německými a maďarskými, ani to nepomáhalo, proto promíchali i rakouské pluky s říšskými Němci, ti byli stále přesvědčení, že vyhrají. Narukovat museli od 18 do 51 let. Na vozech bylo napsáno „S námi už to nevyhrají“ a Češi zpívali hanlivé písničky na Rakousko jako „Vynášli mašinu s velkým měchem, bude nás krmiti stlačeným vzduchem a jejich

Rakousko pomine, o jeje jejeje pominulo“ atd. Němci, když to slyšeli, jen odplivali, břeclavští Němci už nechodili na dráhu hulákat, dříve na trhu venkovanka promluvila česky, dal jí Němec na ústa ruku a řekl: „Nežvatlete.“ Povádal: „S tím už je konec.“ Teď ale když viděli venkovanku, šli k ní a pozdravili po česky a říkali: „Panímámo, máte něco na prodej, já bych dobře zaplatil.“

Zboží už šlo málo, jely jen vojenské vlaky, rychlíky nejely, byly ze souprav nemocnice, osobní jen málo, okna byla vybita a řemeny uřezány, podlahy zničeny, stroje chroptěly, mnoho vagónů stálo rozbitých a neměl je kdo opravit a nebylo ani součástek na opravu. Všeho bylo nedostatek. Na peroně byla černá tabule, dříve se tam psalo křídou zpoždění vlaků, já jsem na ni napsal: „Kupte si di-enst sprache, nebude.“ Četlo to mnoho našich lidí, až si to všiml úředník zuřivý, byl poprask.

Narodila se nám dcera Anna. Špatné zprávy přicházely z ruského bojiště, fronta se rozpadla a německo-rakouská vojska postupovala na východ. Němci po moři přijeli až do Rovalu, vzali všech zajatců i bratra Francka, krátký čas byli doma a šli do Francie.

Pak přišly zprávy, že Rusi Němce zastavili a že jsou tam velké bitvy. Přišla zpráva, že na italskou frontu přišlo francouzské vojsko a Rakušané utrpěli velkou porážku na řece Piavě a Bulhaři v Řecku.

Naši vojáci vyprávěli, jak v zákopech proti nim v noci zpívali legionáři české písně, jak je zvali, aby přeběhli, mnoho vojinů přeběhlo a mnohdy to zaplatili životem. Němci po nich stříleli, někdy

zase museli zabít několik Němců, aby mohli utéct.

V říjnu přišla zpráva, že je v Praze povstání, že Maďari stříleli do lidí, pak jsme dostali tajnou zprávu z mafie, že fronta bulharská je rozbita a Rakousko nemůže dál a je před kapitulací, vojáci už neplní rozkazy.

1918 Převrat

Podrobnosti viz knížka „Státní převrat v Břeclavi“

Měl jsem službu v tranzitě, vedle byla kancelář dopravní, tam bylo moc živo, byl tam přítomen dopravní kontrolor Rudl z Vídně, vyprávěl, že v Praze se něco děje na ministerstvu, že mají obavy, aby nebyla revoluce, Němci byli poplašeni, přinesl telegrafista čes-

ký telegram z Přerova, žádný mu nerozuměl, byl tam poněmčený Čech Kudlík, ten se styděl přiznat, že umí česky, ukázal na mne: „Ten rusofil nám to přečte.“ A dali mi telegram. Telegram zněl: Utvořil se Československý stát, všechny stanice ležící na jeho území se podřizují generálnímu ředitelství v Praze. S okamžitou platností se zastavují zásilky potravin do ciziny, podepsán Bašta. Oni se tomu smáli, Rudl nechal vzbudit přednostu, on byl Polák, Burdžinský, po přečtení řekl, že je to vážné, dal mi telegram, já jsem jej četl českým zaměstnancům, dal jsem jej pak nadučiteli Novotnému, aby jej uložil do školního archivu.

Nato jsem vyhledal v papírech, jaké vozy máme ve stanici s potravinami, bylo tam šest vozů cukru, dva vozy brambor od Kuffnera z cukrovaru Břeclav pro vojsko,

tyto jsem já olepil nálepkou „Dieser Wagen darf die Station nicht verlassen.“

Z Lanžhota ještě ten den jedni vojáci šli zpět z dovolené ku svým plukům na frontu i můj švagr Michal, upozornil jsem jej, co se děje, že už druzí utíkají z fronty, on mi řekl: „To jsou jen tací, co nic nemají, mně by vzali majetek.“ A jel, ale ve Vídni už byla revoluce a vrátili jej.

Dne 31. října přejel ke mně do bytu dělník Bartoš Bábiňák, že jej poslal Zaoral, abychom vzali všechny dezertéry a schopné muže, tito se mají ozbrojit a ihned mají přijet do Břeclavi na dráhu, že Němci odzbrojili Zaorala, strhli prapor z nádraží, sesadili přednostu a neuznávají náš stát, on ještě že jede na kole do Kostic.

Já jsem měl šest dětí, povídám manželce: „Já jednu.“ Vstoupili jí slzy do očí a povídá: „Jeď, ale dej na sebe pozor.“ Nechal jsem policajtem hlásit: „Všichni dezertéři a muži, kteří umí zacházet se zbraní, vemte pušky, náboje a ruční granáty a dostavte se hned k radnici, pojedeme do Břeclavi, kterou nám Němci chtějí vzít, nadporučík Zaoral.“

Pláče bylo v celé obci. Šel jsem na radnici, Bábiňák už byl z Kotic zpět. Neměl jsem pušku a ani Bábiňák, on povídá: „Podme sebrat pušky vojínům.“ Bydlelo jich šest na č. 94. Potkali jsme stolaře Kadlčíka a vzali jsme ho s námi. Přišli jsme do síně, tam viselo šest pušek, při nich nábojnice, chopili jsme já s Bábiňákem každý jednu pušku, vložili náboje, Kadlčík s ostatními vyběhl ven. Vojíni přiskočili, ale my už jsme na ně mířili, stáli se zdviženýma rukama. Byli to hornorakouští Němci, dal jsem jim chleba a vurstu (pozn. redakce uzenina) od Hrdličky, oni se u něj stravovali a ukázal jsem jim směrem na les a poslal jsem je domů.

U radnice bylo živo, dezertéři z bedny vydělili granáty a vysvětlovali, jak se s nimi zachází, dali mi dva.

Přišel učitel Kverek četař, žádal jsem jej, aby převzal velení, on se hned velení chopil,

už přijeli tři povozy, hned byly naplněny, a ještě zbývalo asi třicet ozbrojených, mnoho měli kola. Jel Pyskatý na voze, měl brány a dvě ženy, uviděl, že potřebujeme povoz, zvolal: „Baby, dule a vyskáčte, já vás zavezu.“

Jeli jsme tryskem, čtyři povozy a mnoho na kolech. Radili jsme se, jak zaútočíme, abychom snad nebyli sami napadeni. U hranic jsme zastavili a na kolech deset jsme nechali jet bez zbraně kupředu, poučili jsme je, co mají dělat a my jsme jeli za nimi.

Po lukách při lesy šlo mnoho lidí mužů a žen směr Břeclav, potom jsme v Břeclavi viděli, kam pospíchali, my jsme se šli prát a oni šli s batohy rabovat.

Hlídky nám dávali znamení rychle. Přijeli jsme před stanicí, polovic šlo přes pilu, byli tam dříve jako my, tam bylo mnoho vojáků i civilů ozbrojených a stále noví příjížděli. Přišel k vozu Zaoral, už měl zbraň, děkoval nám, že jsme brzy přijeli, že Němci utekli bez boje, když přišla zpráva, že jedou na pomoc z okolních obcí. Němci zanechali vše a utekli přes les do Rakous.

Zaoral vyzval mladší ročníky vojáků, aby zůstali ve zbraní jako vojáci českoslovenští, mnoho se jich přihlásilo, dali si název Slovácká brigáda.

Hraniční kámen z dob Marie Terezie

Antonín Svačina

Kdo chce vidět originál hraničního kamene z r. 1755, sedne na kolo nebo na elektrokolo a musí ujet několik kilometrů polesím Soutok. Nejpoužívanější cesty jsou: z Lanžhota kolem hájenky na Důbravce, dále kolem chaty Polínka s dojezdem

k soutokové bráně, vše po asfaltové cestě asi 17 km. Z Břeclavi od Gumotexu přes Pohansko na bývalou vojenskou signálku a po ní podél plotu až k soutokové bráně. Cesta je asfaltová a je na třech místech přerušena šterkovou částí, je dlouhá asi

19 km. Po této trase jezdí většina cykloturistů, kteří v sezóně v počtu desítek denně směřují na soutok Moravy a Dyje. Od soutokové brány vede směrem k soutoku řek Moravy a Dyje lesní cesta asi 200 m, na kterou navazuje nová vyvýšená dřevěná cyklostezka z r. 2014 (vyvýšená je kvůli záplavám). Dřevěná stezka měří asi 600 m a zhruba uprostřed stezky je na upraveném místě původní hraniční kámen z r. 1755 a je pevnou součástí dřevěné cyklostezky.

Tento věkem poznamenaný kámen s těžko čitelným nápisem se třemi velkými písmeny M a letopočtem 1755 objevil Ing. B. Lošťák, bývalý ředitel břevclavského lesního závodu. Historický kámen se nacházel v těžko přístupné houštině lesního

pralesa, zavalený bahnitým říčním nánosem a zapadaný zetlelým listím. S pomocí Dr. Tlapáka, pracovníka Ústavu vědeckotechnických informací rozluštil nečitelný nápis: Granitz Correctio MAR THER REGNANTE-Militarium-Marchionatus-Moraviae 1755 značící: oprava hranic za panování Marie Terezie-hraničník Markrabství moravského 1755. Jednalo se o hraniční kámen mezi Markrabstvím moravským, Královským uherským a Arcivévodstvím rakouským.

Do roku 1755 se nacházel hraniční kámen mezi uvedenými státy u kostela v Cahnově (Hohenau). Řeka Dyje v tu dobu neměla jedno koryto, byla vytvořena různými rameny a při jarním tání vznikala nová koryta, slepá ramena a močály. Právě

Chata Polínka, cyklovýlet r. 2005, archiv Antonín Svačina

tak vznikl i název města Hohenau, česky značící horní nivy. Cahnov je odvozen ze staroslovanského výrazu „cahy-bažiny-močály“.

V roce 1754 za vlády Marie Terezie a manžela Fr. Lotrinského se připravovalo nové rozhraničení se zaměřením pozemků pro výpočet daní, tzv. „Tereziánský katastr“. Zmapováním a vytyčením hranic v našem kraji byl pověřen císařsko-královský geometr Ing. Hauptmann C. J. von Wallter, který nechal umístit hraničník v r. 1755 tam, kde se vlévá řeka Dyje do Moravy, tj. tam, kde se nachází vlastně dodnes. Za těchto okolností se posunuly hranice země a také Lanžhota od Cahnova na řeku Moravu. Tímto protiprávním posunutím z r. 1755 bylo zcizeno Lanžhotu asi 540 ha lesů a luk, které získal Cahnov. Navíc se posunula hranice obce

Lanžhota do středu trojúhelníku při soutoku Moravy a Dyje až na Polínku. Tím získal Cahnov dalších asi 895 ha, Ranšpurk (Rabensburg) asi 1500 ha a Pernital (Bernhardsthal) asi 55 ha lučních a lesních porostů.

Lanžhotští úřadové podali v letech 1755–1756 proti tomuto několik protestů brněnské gubernii, ale bezvýsledně. V r. 1819 podepsal císař František I. Dekret o generální triangulaci a pro břeclavské území byl vybrán jako záměrný bod lednický Minaret. Lanžhotčané si uvědomovali důležitost těchto měření, protože mělo být podkladem změny pozemků při řece Dyji k Rakousku nebo k Moravě. Vyžádali si předložení navrhovaných map, se kterými pak nesouhlasili, a 11. 11. 1827 podali proti vedení hranic protest, ale gubernium protest nevyřešilo. Obec podala další stížnost

císařské kanceláři a po nekonečném jednání předložili obecní starší na nátlak svého advokáta lanžhotského rodáka Dr. Pyskatého i svá privilegia, která pak beze stopy zmizela. Dr. Pyskatému daroval za to kníže z Liechtensteinu velkou lesní louku Bačovskou. Spor vyvrcholil počátkem předminulého století, kdy kníže zlomil odpor Lanžhotčanů pomocí dragonády. Nechal nasadit prapor vojáků Rossbach na jednotlivá hospodářství a občané je museli živit i s koňmi po dobu 127 dní a platit jim i žold. Obec tím hospodářsky téměř zničili, občané se zbavili svých gruntů a když pak úřady uvěznily starostu Vavřina Šestáka a všechny hlavní odpůrce, nově zvolený starosta Josef Straka 10. září 1873 dokument podepsal a vojáci odtáhli.

Až rozhodnutím Saint-germainské smlouvy po 1. světové válce se v r. 1919

vrátila hranice zpět na řeku Dyji. Lanžhotu se vrátily louky a lesy zpět až na původních 540 ha od řeky Dyje ke kostelu, které zůstaly Cahnovu. Pernitalské pastvisko 55 ha bylo Lanžhotu vráceno dokonce až po r. 1945. Takovou zajímavostí je, že obce Cahnov, Ranšpurk, Pernital stejně jako Lanžhot patřily k Dolnímu Podluží a po 1. světové válce chtěly být připojeny k Moravě, ale právě rozhodnutím Saint-germainské smlouvy uvedené tři obce zůstaly v Rakousku.

Poznámka autora k tomuto článku:

Při psaní jsem vycházel z podkladů, které jsem obdržel od bývalého starosty Lanžhota Jana Petrly. Tyto materiály jsem používal při výkladu jako zajímavost, když jsem jezdil jako průvodce autobusových zájezdů od fy Otis po území Moravy a Rakouska.

Volné pokračování vzpomínky – vysokoškolská studia

Vladimír Cíprys

V třetí části bych chtěl přiblížit období mého vysokoškolského studia. Od mládí jsem byl fascinován cestováním, jako 14letí chlapci jsme absolvovali dvě velké prázdninové cesty na kolech po Slovensku, které podrobně popsal J. Třetina ve zpravodaji č. 4/2023. Na JSŠ, bývalém gymnáziu, mě přitahovaly předměty, jako byl dějepis a hlavně zeměpis, ve všech jeho formách, od fyzického zeměpisu až k hospodářské a obchodní problematice v různých částech světa. Moje první investice, po ukončení studia na vysoké škole,

byla do nákupu Velkého vojenského atlasu světa, který vyšel poprvé v době, kdy jsem skončil studia a v naší docela obsáhlé knihovně stále zaujímá čestné místo. Cena nebyla malá, moje první výplata v zaměstnání byla 1100 Kčs měsíčně a atlas stál více než 600 Kčs.

Na počátku mého rozhodování, kam se přihlásit na vysokou školu, byla příslušnost k rodině súhradského stařečka Uhra, který byl dlouho v lanžhotském polesí hajným a od té doby až dodnes, mají potomci mého strýce Josefa Uhra (jediný mužský

potomek z pěti sourozenců Uhrových) přezdívkou Hajný. Vzhledem k tomu, že ve všech částech mé vzpomínky zmiňuji moji súhradskou větev rodiny, uvádím její fotografii z poloviny 20. let. Moje mamka F. Ciprysová je první zleva, pak je stařeček, stařenka a teta B. Kosková. Nahoře pak strýc J. Uher, teta R. Straková a teta L. Černá s manželem. (Obr. 1)

Stát se lesákem bylo pouze první, impulsivní rozhodnutí, musím uvést, že v té době jsem ještě neměl ani 17 let. Později převážil zájem o geografii a geologii, a nakonec jsem odeslal přihlášku na geograficko-geologickou fakultu do Bratislavy. Bohužel po absolvování přijímacího řízení mně přišla odpověď, zkoušky jste úspěšně vykonal, ale kvůli velkému zájmu jste nebyl přijat. Musím poděkovat za radu mé sestřence M. Rácové-Koskové, která v té době již studovala na Slovenské vysoké škole technické, stavební fakultě, architekturu a informovala mě, že na jejích fakultě jsou ještě volná místa v oboru zeměměřičství. Překonal jsem zklamání, druhou šanci, která se mi zdála obsahově blízká, jsem využil a na přijímacích

jsem byl úspěšný. Studium v Bratislavě má v Lanžhotě v naší rodině tradici. Kromě mé sestřence studoval v Bratislavě na VŠE i můj švagr D. Kováč a jeho dcera Z. Hrubá. A aby toho nebylo málo, tak náš strýc z manželčiny strany V. Uher, taky Lanžhotčan,

působil v 50. letech v Bratislavě jako vysokoškolský učitel a rovněž na VŠE. Ve stejnou dobu jako já začínal v Bratislavě studovat chemii i můj spolužák z JSŠ M. Mazuch.

Ve srovnání s dnešní situací neměli tehdy mimobratislavští studenti problém s ubytováním na internátech, a navíc bylo poměrně levné, stejně jako hromadná městská doprava a internátní stravování. V prvním ročníku jsme bydleli v klasických dělnických ubytovnách (švédských domkách) u Dunaje, v Karlové Vsi, kde nás bydlelo na pokoji i osm. V dalších ročnících jsme již byli ubytováni na tehdejší dobu velmi dobře, ve dvou a třílůžkových pokojích hotelového typu, v internátech na Mladé gardě a Belojanis.

Stavební fakulty vychovávaly studenty celé řady stavebních oborů, ale první ročník byl pro všechny společný. Celkem nás bylo v ročníku 300. Nejobtížnějším předmětem pro všechny technické směry byla bezesporu matematika. Tím, že studium na JSŠ bylo zkrácené pouze na tři roky, některé odborné části se neprobíraly a studenti JSŠ, na rozdíl od absolventů průmys-

lovek, v tom lidově řečeno plavali. Nikdo si nedovolil na přednášce z matematiky chybět, a to začínala v pondělí ráno již v 7 hodin. Abych to zkrátil, celá jedna třetina studentů prvního ročníku z matematiky zkoušku neudělala. Studium technických oborů bylo v prvním ročníku završeno několikaměsíční výrobní praxí, která trvala celý jarní semestr a pak ještě následovala dobrovolná prázdninová brigáda. Studenti stavební fakulty, včetně mého studijního oboru, byli nasazeni na výstavbu vodní přehrady Hričov u Žiliny. Řada lidí tuto přehradu pod Žilinou dobře zná, protože se rozprostírá v údolí řeky Váhu, v krásné

stavbu rodinného domu. To ale nemohu říci o praktické použitelnosti získaných vědomostí třeba v pozemním stavitelství, kde snad i pokládka cihel, či hurdisek, byla vyjádřena složitými matematickými vzorci. Když jsem později stavěl rodinný dům, půjčil mi bratr Jary Třetiny, tehdy učitel na odborném učilišti v Brně, učebnice o základech zednického řemesla, podle kterých jsem se hodně přiučil. V sedmdesátých letech totiž bylo zednických mistrů jako šafránu a nikdo se bez vlastního přičinění a pochopitelně i bez významného přispění široké rodiny a kamarádů, neobešel. Tehdy se tomu říkalo výstavba

Čas pro práci V. Ciprys, Hričov

krajině, na hlavní trase směrem na Oravu a do Nízkých a Vysokých Tater. Výstavba byla tehdy v počáteční fázi, a tak naše zapojení spočívalo hlavně v práci s lopatou, krumpáčem a kolečkem při výstavbě hrází a čištění koryta řeky, jak je patrné i z příložené fotografie. (Obr. 2) Kdyby nebyl žádný efekt z této brigády, tak pro mě osobně to byla dobrá průprava pro pozdější vý-

rodinného domu svépomocí.

Naše soužití s dělnickou třídou jsme vždy završili jednou za měsíc, po výplatě, v místní krčmě. Museli jsme toho hodně vydržet, abychom vůbec přežili tu

alkoholovou smršť, a to v našem ročníku byli zdatní borci z Horehroní a Východňáři. Na této brigádě jsme zažili hodně příjemných, ale i nebezpečných okamžiků. Ty příjemné souvisely hlavně v poznání krásné okolní přírody a poznání nových kamarádů. S některými udržuji kontakty dodnes. K těm horším zážitkům patřila např. velká letní povodeň, kdy pře-

Zaplavená hričovská přehrada

hrada byla vážně poškozená. Na rozdíl od záplav v nížinách, kde velká voda přichází pozvolna, v úzkém údolí Váhu přišla voda náhle, s velkou silou a poničila vše, co jí stálo v cestě, včetně ubytoven, kanceláří, ale i nezabezpečené techniky a rozestavěné hráze. Rozsah záplav je vidět z příložené fotografie. (Obr. 3)

Studenti, kteří přežili první vražedný ročník s obtížnou matematikou, pokračovali, až na malé výjimky, ve studiu až do státnic. Hned na počátku vyprávění chci zdůraznit, že vedle odborných předmětů se kladl velký důraz na politické vzdělávání. Dialektický a historický materialismus, marxismus – leninismus a vědecký komunismus byly povinné předměty a snad i důležitější, než předměty odborné.

Zeměměřičství byla v době mého studia věda o měření na povrchu země, převážně povrchovými metodami (pásma, theodolity, niveláky apod.) a jejich zobrazování do map, i když se již prováděla tzv. fotogrametrická letecká měření pro prostorové vyhodnocování reliéfu země a studenti

byli vzdělávání i v oborech geofyziky, astronomie a výpočetní techniky. Výpočetní technika pro můj obor naprosto zásadní byla tehdy v plenkách a stále se pro naše často velmi složité výpočty používaly hlavně logaritmická pravítka a logaritmické tabulky. Můj švagr D. Kováč tehdy

pracoval na ekonomickém oddělení Státních lesů v Malackách a já jsem velmi uvítal, když mně nabídl volnou kapacitu na elektrických kalkulačkách Nisa anebo výkonnějších Rheinmetall. Ty ovšem byly tak hlučné, že to při spuštění vypadalo, jako kdyby kolem projížděla lokomotiva. Nicméně zeměměřičství bylo spojené převážně s prací v terénu, v přírodě a také to bylo hodně o cestování, hlavně vlakem, autobusy a pěšky po celém Slovensku. Postupně, jak jsme sbírali praktické zkušenosti, tak jsme se pod vedením zkušených asistentů zapojovali i do řady významných slovenských projektů.

Je to k nevíře, ale v Bratislavě byl v 60. letech minulého století jediný most přes řeku Dunaj (tzv. Starý most), který spojoval centrum města s Petržalkou, po kterém jezdila auta, električka i chodci a kde byla v 60. letech zahájena mohutná výstavba nového sídliště. Další most přes Dunaj se roky připravoval, ale jak u všech velkých staveb, je vždy konec vzdálený.

Naše bratislavská katedra byla do projektu rovněž zainteresovaná, a tak v rámci cvičení v Inženýrské geodézii se i studenti zapojili do vytyčování osy mostu. Vzhledem k velké šířce Dunaje a k tehdejšímu technickému vybavení to nebyl vůbec snadný úkol. Nový most byl otevřen v r. 1972 a později byl přejmenován na most SNP. Mnoho našich občanů, směřujících do Maďarska, nebo na Jadran, má možnost obdivovat zavěšenou konstrukci, ale i krásné panorama Bratislavy.

*Zaměřování starých hrobů Slavin,
zleva V. Ciprys, A. Slobodová, asistent Gregor, J. Mokroš*

Zajímavým projektem, na kterém jsme strávili jedny prázdniny, bylo zaměřování starých hrobů na největším bratislavském hřbitově Slavin, jak je vidět z přiložené fotografie. (Obr. 4) Slavin je krásné místo, kam často směřují zamilovaní a odkud je nádherný výhled na celou Bratislavu. Staré hroby se tenkrát likvidovaly a hřbitov se připravoval na pohřbení ostatků sovětských vojáků, padlých při osvobození Bratislavy. Při vykopávání ostatků ze starých hrobů se v okolí nacházelo hodně

pozůstatků koster a dokonce lebek. Jednu takovou opuštěnou, velmi zachovalou lebku, jsme dezinfikovali a nějakou dobu nám krásnila studentský pokoj. Při těchto vyměřovacích pracích jsme museli být i dosti otrlí, protože naše pracovní nástroje jsme ukládali odpoledne v místní márnici, kde jsme je ráno zase museli vyzvednout.

Jednu z nejhezčích vzpomínek mám na letní praxi na východním Slovensku, v Prešově. Pracovali jsme v Geodetickém ústavu a ubytovaní jsme byli v cen-

tru města na vysokoškolských kolejích. Prešov je krásné historické město a my jsme měli dostatek času nejen na prohlídky pamětihodností, ale i na zábavu, ale i na výlety, např. do Vysokých Tater. V údolí řeky Sekčov, kousek od našeho ubytování, byly tehdy ještě rozlehlé louky, kde jsme vždy odpoledne hrávali fotbal. To se nelíbilo vlastníkům luk, protože to bylo v červnu, v době senoseče. Často jsme se dostávali do roze-

pří, které jednoho odpoledne vyvrcholily tím, že nás družstevníci vyháněli hráběmi a vidlemi a my jsme se rozutekli jen v trenýrkách do všech stran a pak jsme se pomalu plížili na koleje, jak zmoklé slěpky. V Prešově jsme zažili i slavné MS ve fotbale v r. 1962 v Chile. Zápas Československa proti Maďarsku, Jugoslávii, ale hlavně ve finále proti Brazílii, jsme poslouchali do nočních hodin a intenzivně prožívali u prešovské fontány Neptun. Když Masopust poprvé skóroval a vedli jsme jedna ku

nule, byly po celém náměstí velké ovace, které končily koupáním v kašně. Nakonec nás Brazílie porazila tři ku jedné, ale i tak to byl jeden z největších úspěchů československého fotbalu v historii. V Prešově MS intenzívně prožívalo celé město, protože v naší sestavě byla řada Slováků, ale i zástupce místního oddílu, obránce Jozef Bomba.

Ještě začátkem 60. let minulého století bylo cestování do zahraničí, i do spřátelených zemí, prakticky nemožné. Proto jsme uvítali, když nám naše katedra, po čtvrtém

Pro všechny studenty to byla první cesta do zahraničí. (Obr. 5)

V minulém příspěvku jsem vzpomněl odvary jako významnou událost v životě mladých mužů. Vysokoškoláci se odvodového věku 18 let dožívali již jako studenti a odvodové řízení proběhlo v Domě lodníků v bratislavském přístavu a nijak se nevymykalo odvodům v jiných částech republiky. Snad jen tím, že na rozdíl od lanžhotských regrutů, mých spolužáků, jsem k odvodu nejel koňským povozem a se zpěvem písně „Eště je, eště je ta breclavská míra“, ale

pěšky a električkou. Jedna věc však přece jen byla originálnější, a to byl následný kulturní program, ve kterém odvedence pobavila nová, nastupující generace slovenských herců, Lásica a Satinský. Po odvodech byla součástí studia i vojen-

Pláž Sopoty, ležící zleva J. Mokroš a V. Ciprys, stojící M. Masaryk

ročníku, nabídla účast na brigádě na sběr jahod v Polsku, na plantáži v blízkosti Varšavy. 14 dní jsme sbírali jahody a další dva týdny jsme cestovali po Polsku. Navštívili jsme Varšavu, Gdaňsk, Gdyni, a hlavně Sopoty a viděli jsme poprvé moře! Zájezd se uskutečnil v červnu, počasí bylo krásné, a tak i přes chladnou vodu jsme si moře dosyta užili. Na fotografii jsou spolužáci na pláži v Sopotech. Po cestě domů jsme navštívili i Katovice, Krakow a Osvětim.

ská příprava. Závěrečné měsíční soustředění jsme, jako budoucí ženisté, absolvovali v breclavských kasárnách.

Nezbytnou součástí studentského života byl i sportovní a společenský život. Interovat na Mladé gardě byl na tehdejší dobu nadstandardně vybavený sportovním areálem a rovněž společenskými místnostmi. Vedle fotbalu a atletického zápolení, zde probíhaly i kurzy společenského tance, takže jsem měl možnost pokračovat ve

výuce, která započala již na JSŠ v Břeclavi a pokračovala i po ukončení studia návštěvami, Čajů o páté“, v sále restaurace

*Na vrchlu Babie Góry
zleva V. Ciprys, M. Bařitla a kleřtř A. Hájko*

Sad v Břeclavi. Vzpomínám to proto, že právě tam jsem se seznámil se svou budoucí manželkou.

Ve studentském kroužku se vždy najde někdo, kdo je zapálený do sportu, nebo do kultury. V mém případě to tak skutečně bylo, a tak jsme v zimě organizovali lyžařské zájezdy na Malou Fatru, do tehdy ještě panenské oblasti Oravských Beskyd, na chatu pod Babiou górou. O sněh v této oblasti není nikdy v zimě nouze a jak jsme se přesvědčili, ani o pořádnou zimu, jak je patrné z přiloženého obrázku. (Obr. 6) Při naší návštěvě jsme bydleli v ubytovně, kde se topilo kamny a na umývání sloužil smaltovaný lavór a kýbl vody. Voda byla

*Čas pro oslavu s kamarády
zleva J. Fojtík, J. Hroňec a V. Ciprys*

vzácná, a tak jsme ji získávali rozpouštěním sněhu, kterého bylo naštěstí nadbytek. Mrazy byly v r. 1963 veliké, v noci jsme naměřili až -33°C . Voda, která byla v kýblu večer teplá, tak nám do rána zamrzla. I když byla lidově řečeno velká kosa, večery byly příjemné, zvláště, když nás bavila i skupina studentek bratislavské střední školy, která bydlela v hlavní chatě, což dokládá i přiložená fotografie. (Obr. 7) Dnes jsou různé lyžařské vleky nezbytnou součástí všech středisek, tehdy jsme si museli na vyhlédnutém svahu nejdříve sněh pomocí lyží ušlapat a teprve pak mohl začít výcvik. Trochu mi to připomnělo lyžování v Lanžhotě, když se vydařila zima a děti chodily lyžovat na nejprudší svah podsedků mezi Tvrdonicemi a Týncem.

V Bratislavě nebyla nouze o kulturní vyžití. Můj spolubydlící a kamarád Jano Fojtík z Piešťan pocházel z rodiny, kde byli zvyklí navštěvovat kulturní zařízení. Proto mě přesvědčil, abychom si zakoupili permanentky na koncerty vážné hudby, které se konaly v krásném sále Slovenské filharmonie a na představení činohry Slovenského národního divadla. Myslím, že to bylo dobré rozhodnutí, protože za dva roky jsme se seznámili s řadou krásných koncertů a divadelních představení. Musím ještě dodat, že kultura, i na tak vysoké úrovni, tehdy byla dostupná a studenti si

ji mohli dovolit zaplatit ze stipendia. Obě kulturní zařízení se nachází v Bratislavě v centru města, a tak jsme někdy po skončení představení neodolali a spojili jsme to s návštěvou nočního baru v hotelu Děvín. To jsme se pak dostali na internát až nad ránem a pěšky, protože již nejezdila veřejná doprava. Cestou jsme míjeli i Krajské ředitelství policie a měli jsme štěstí, že vrátný asi klímal a na rozjařené studenty nereagoval. Na internátě jsme také museli vrátnému vysvětlovat, proč se vracíme tak pozdě.

S mým kamarádem J. Fojtíkem jsem i po studiích udržoval pravidelné kontakty. Jednou, bylo to na jaře r. 1968, nenadále přijel do Břeclavi a při procházce městem mi sdělil, že se oženil a za manželku si vzal Američanku se slovenskými kořeny a odjíždí natrvalo do USA. V Praze si byl vyřídit vystěhovalecké formality a cestou se zastavil za starým kamarádem, aby se rozloučil. Od té doby si pravidelně vyměňujeme dopisy a přání k Vánocům a v poslední době telefonáty. Jednou jsme se i osobně setkali v Piešťanech. Jano mě vždy informoval o životě za mořem realisticky. Z počátku se v New Yorku, kde se usadil, živil společně s tchánem jako malíř pokojů, pak si po letech našel práci u místní stavební firmy, která mimo jiné zaměřovala i nový Národní památník a muzeum 9. září, a nakonec si založil vlastní zeměměřickou firmu.

V době mých studií nebyla nabídka zaměstnání, po ukončení studia, veliká. Studenti většinou nastupovali na tzv. umís-

těnky. To znamenalo, že firmy zaslali na fakultu požadavky na kvalifikaci studenta a škola je nabídla studentům. Výjimečně měli studenti domluvené zaměstnání v místě bydliště, kam chodili přes prázdniny na praxe a brigády. Já jsem také dostal ze školy nabídku do Československých naftových dolů (dnes MND), závod Geofyziky v Brně. Tu jsem využil a již začátkem července 1964 jsem tam i nastoupil. Původně jako geodet, ale po vojně již na funkci geofyzika. Po dalším tříletém postgraduálním studiu na UK v Praze, jsem se nakonec dostal k mé původně preferované profesi, kde jsem vydržel pracovat až do 78 let. V MND jsem dostal příležitost pracovat na projektech na průzkum a těžbu ropy a plynu v různých částech světa, a tak se vyplnil i můj dávný sen o cestování. S absolventy se

Spolužáci M. Badida a V. Ciprys na scuku I Bratislava 2012

jednou za čas, při různých výročí, stále scházíme. Na přiložených snímcích, pořízených z bratislavského hradu, při příležitosti setkání sedmdesátníků, je vidět pohled na zmiňovaný Slavín (v popředí) a na autora vyprávění se spolužákem M.

Badidou. V pozadí jsou dunajské mosty. (Obr. 9)

Co říci na závěr. Vše jednou končí i krásná studentská léta. Po pěti letech přijde diplomová práce, státnice a nakonec, ve většině případů, i promoce. Naše promoce se konaly v důvěrně známém sále Slovenské filharmonie za účasti mých nejbližších. Bylo to nádherné vidět rodiče

a tetičky v tradičním podlužáckém oblečení, ale i rodiče a nejbližší mých spolužáků ze všech koutů Slovenska, Moravy, a dokonce i z Čech. Oslava ukončení studia byla završena pohoštěním v bratislavské restauraci Olympia a na druhý den, posezením v širším rodinném kruhu, tradičně u nás doma na dvoře.

Fotografie jsou z archivu autora článku.

Můj život s písní Marie Prajková, roz. Bartošová

Marie Prajková

Narodila jsem se v Lanžhotě rok a měsíc po svatbě mých rodičů Marie a Cyrila Bartošových, tedy 27. května 1950. Jako kojenec jsem onemocněla, měla jsem ota-

vu ze závadné vody. V té době většina onemocněných dětí umírala. Po měsíci pobytu na klinice v Brně jsem byla uzdravena, ale pro ztrátu imunity jsem do prvního roku prodělala všechny dětské nemoci. Celé dny a noci jsem proplakala, snad proto mé hlasivky byly způsobeny na vysoký soprán.

Ve školních letech jsme spolu se sestrou Ludmilou zpívaly ve školním pěveckém sboru u paní učitelky Vlasty Blažkové a také jako sesterské dueto jsme byly na každé kulturní akci v rámci školy i obce. Jako osmiletá a moje sestra Liduška šestiletá jsme za doprovodu našeho strýčka Ladě získaly ve Tvrdonicích první místo v dětské soutěži na slavnostech.

Spolu s dalšími dvěma sourozenci Aničkou a Cyrou jsme si často zpříjemňovali práci, kterou na nás rodiče kladli, zpíváním písní. Každou neděli, po příchodu z kostela, jsme při přípravě obědu také všichni zpívali.

V době naší školní docházky vznikla dětská dechová hudba „Zituška“, kde jsme se sestrou také zpívaly.

Ženský sbor Lanžhot r. 2024

V létě roku 1967 jsme zpívaly s kapelou Juráčků v Karlových Varech. V místním divadle vznikly naše první nahrávky s touto, tehdy nejvýznamnější, kapelou Podluží.

Po maturitě na Střední ekonomické škole v Břeclavi v roce 1969 jsem se stala členkou národopisného souboru Břeclavan. Byla jsem sólovou zpěvačkou souboru a také jsem tancovala tance a pásma z Podluží. V říjnu jsem se souborem absolvovala měsíční zájezd do španělské Murcie, kde se konal folklorní festival. V roce 1970 jsme se s dalšími zpěvačkami Břeclavanů zúčastnily soutěže na slavnostech ve Tvrdonicích, kde jsem v sólovém zpěvu obsadila první místo a v duetu s Ludmilou Hrabalovou jsme uspěly jako nejlepší dueto. Se souborem Břeclavan jsem se zúčastnila v létě roku 1970 folklorního festivalu v hlavním městě Moldávie v Kišiněvě. V roce 1971 jsem se vdala a přerušila jsem aktivní činnost v dechovce i v souboru.

Další mé zpívání bylo se sestrou Ludmilou v dechovce Juráčkovi, kde se stal po několik

let kapelníkem můj manžel Ludvík. Po odchodu z této kapely jsem s manželem a sestrou Ludmilou přešla do obnovené kapely v Lanžhotě, která se přejmenovala na DH Lanžhotčanka. V ní byl můj manžel kapelníkem přes 16 let. Zde jsem zpívala s mojí sestrou Ludmilou a později s Maruškou Zimovou – Koskovou. Za tuto dobu jsme několikrát hráli v Rakousku a také jsme navázali družbu s tehdy ještě jugoslávskou dechovkou na ostrově Lošinj.

Po úmrtí zpěvačky Boženy Šebetovské v roce 1982 jsme se sestrou byly přizvány ke spolupráci s Brněnským rozhlasový orchestrem lidových nástrojů a vzniklo několik nahrávek písní, které jsme vydaly v roce 1998 na CD, nazvaném „Sestry Bartošovy, BROLN a František Šulák PRO VÁS“.

Od roku 1980 do roku 1992 jsem byla členkou sjednoceného zemědělského družstva, Lanžhot + Kostice + Tvrdonice, které bylo zřizovatelem jak dechové hudby, tak také cimbálové muziky. Proto nebylo problémem několikrát uspořádat družební se-

**První vystoupení sester Bartošových
za doprovodu Vladimíra Hnátka,
Slavnosti Tvrdonice 1958**

tkání družstev Gajar ze Záhori, Lanžhota a Srbic z Chodska. Na organizaci i účinkování jsem se vždy podílela.

V druhé polovině osmdesátých let jsem spolupracovala i s cimbálovou muzikou „Slovácko“ z Mikulčic. Nezapomenutelná jsou vystoupení v KD v Hodoníně, které připravoval Stanislav Pěničik. Byly to večery věnované písním známých skladatelů z Podluží. Na večeru, věnovaném písním lanžhotské skladatelky paní Rozky Horákové v roce 1987, jsme poprvé vystupovaly s našimi děvčaty z kostelního sboru. Toto vystoupení bylo počátkem našeho Ženského sboru z Lanžhota, který bez přerušení, pod mým vedením, zpívá dodnes.

Moje sestra Ludmila, stejně jako Zdeněk Batka, začala zpívat s DH Mistříňankou. A tak se stalo, že jsme s jeho sestrou Boženkou jako dueto zpívaly se Slovákem. Kolem této CM se utvořil soubor a my jsme absolvovali v roce 1988 turné po Řecku. Dále jsme vystupovali, kromě místních akcí, ještě v Holandsku a Švýcarsku. Všude tam jsme těšili publikum našimi krásnými písněmi a tanci z Podluží. Tento můj krátký výčet v sobě skrývá desítky, ba stovky vystoupení, na která mám ty nejkrásnější vzpomínky. Ale i tato činnost po několika letech skončila.

Několik volebních období jsem pracovala v kulturní komisi našeho města. I zde jsem se snažila o udržení našich zvyků, krojů a také písní. Ale nejdleší angažmá jsem se svým sopránem získala v našem kostelním sboru.

Zpívat jsme se sestrou začaly v prosinci roku 1964. Byly to naše první Vánoce.

Od té doby jsem na kůru nechyběla žádnou neděli ani svátek. A protože se píše rok 2024, budou to letos moje šedesáté Vánoce.

Narodila jsem se ve květnu, v měsíci mé patronky Panny Marie a vždy jsem jí na své narozeniny na poděkování zazpívala sólovou píseň. Snad proto mě napadl následující verš:

*„Maria, Maria, patronko moje,
celý svůj život jsem zpívala Tobě.*

*Vyslyš mé modlitby na konci žití,
přivíň mě, Matičko, ve své objetí.“*

**Sestry Bartošovy,
Marie Prajková a Ludmila Kosková r.1985**

Trojnásobný dar

Marie Petřlová

***Výchova dětí je zaměstnání,
kde musíme umět ztrácet čas,
abychom ho v budoucnu
ušetřili.***

J. J. ROSSEAU

Je tomu už neuvěřitelných 22 let od narození Cibulkových trojčat. Hanka, Vendulka a Tomáš se narodili 13. 3. 2002. I když už měli rodiče syna Jakuba, na trojčátka se těšila celá rodina. S láskou a radostí přijali tento vzácný dar. Opatrovali je jako v bavlnce s pomocí babičky, dědy a také staršího bratra. Asi půl roku jim pomáhal mamčin bratr. Úlohu „chůvy“ vykonával v rámci vojenské základní služby. Byl velmi šikovný a starostlivý. Babička ráda děti vozívala. Byla pyšná, když jí lidé nahlíželi do kočárku a pochválili je. Pamatuji si, že jsem babičku potkávala s dětmi na procházce. Vždycky byly pěkně oblečené a kolemjdoucí hlasitě pozdravily.

Trojčata vyrůstala ve šťastném láskyplném prostředí, měla krásné dětství. Hanka, Ven-

dulka i Tomáš měli rádi zvířátka. To bylo radosti, když jim děda každému daroval králíčka. Také se starali každý o své koťátko. Od

Josefa Uhlíře dostali elektrickou motorku, na které mohli jezdit jen dva. Střídali se bez hádání, jezdili s vervou nejdříve po kuchyni, obývací, později na dvore a venku po chodníku. Měli se rádi, byli vychováváni k tomu, že se musí se vším spravedlivě dělit. Při vzpomínce na kouzlo Vánoc babička zjihne dojetím. Stále vidí rozzařené dětské oči jak světýlka na stromečku a radující se nad dárečky. Trojčata je nedostávala stejné, navzájem si je půjčovala. Ve školce děti byly

hodné, když začaly chodit do školy, cestou si propěvovaly. Pavel Švirga jezdíval do Passvilanu a obdivoval je, že zpívají ráno, spíš by předpokládal, že budou zpívat až při skončení vyučování. Dobře jim šlo učení a také tvůrčí činnost v keramickém kroužku. Tomáš si rád zahraje šachy, děvčata hrají na kytaru. Protože milují přírodu s její krásou, všichni tři chodí do skautu. Když Cibulkových trojčata končila základní školu, další trojčata, Anička, Petr a Jirka Šestákovi, nastupovala do 1. třídy. V dnešní době spousta

archiv rodiny Cibulkových

mladých studuje vysokou školu. Patří mezi ně také sourozenci Cibulkovi. Všichni tři denně jezdí do Brna vlakem. Hanka studuje na Veterinární univerzitě – obor Ochrana zvířat a welfare. Vendulka chodí na Masarykovu univerzitu Pedagogickou fakultu – obor Učitelství pro 1. stupeň základní školy a Tomáš zvládá na univerzitě dvě fakulty – Ekonomicko-správní a Fakultu informatiky. Jejich vzorem je starší bratr Jakub.

Děti se velmi těžko vyrovnávaly se ztrátou dědečka. Od malička si s nimi hrával, prožily s ním spoustu pěkných zážitků a hodně legrace. Svou houževnatostí a pílí splácí milovaným rodičům a babičce to moře lásky, starostí a něžné péče. Kéž stále dělají radost rodině a také lanžhotské škole.

Letní koncert s Michalem Hrůzou

Boris Didov

Na konci léta se konal na místním fotbalovém hřišti koncert dvou místních kapel Rock ON, Five Live. Hlavní hvězdou večera pak byl Michal Hrůza se svojí kapelou Hrůzy. Tentokrát jsme do Lanžhota přivedli českého písničkáře, který byl zpěvákem skupiny Ready Kirken. Myslím, že víc Michala Hrůzu netřeba představovat. Stejně tak skupinu Five Live, která příští rok oslaví své jubileum. Skupina Rock ON vznikla jen na tuto akci a o jejím pokračování nemám tušení. Nicméně složení této skupiny je také určitě všem známé, ale raději představím: Marek Billa, Marek Billa junior, Patrik Billa, Jiří Uher a Lenka Uhrová.

Mám za to, že složení skupin minifestivalu bylo skvělé, vystupující si jej užili a ti, co přišli, si jej také užili. Počasí nám

vyšlo, z toho důvodu jsme koncert posunuli raději na konec prázdnin, a zároveň, aby si jej ještě užili všichni v průběhu prázdnin. Místo jsme zvolili také raději na fotbalovém hřišti, neboť má několik logistických výhod a chtěl jsem tímto podpořit můj milovaný mateřský fotbalový oddíl. Bohužel jsem očekával větší účast z okruhu fotbalového prostředí, což mě doposud moc mrzí.

Pro představu všech, kteří neví, o čem je řeč a nikdy nic takového nepořádali, dám pár věcí na vysvětlenou. Taková akce se připravuje minimálně rok dopředu, kdy na začátku musíte oslovit účinkující, což není vůbec lehké. IMT Smile, kteří u nás vystupovali minulý rok na hody, jsem konkrétně oslovil přímo na koncertě v Brně. Vůbec není lehké přední

kapely z Čech a Slovenska kontaktovat, a už vůbec je dostat pro ně do neznámého Lanžhota. Většina kapel vystupuje jen na svých tour, velkých festivalech nebo akcích měst, popřípadě někde přes známé. Sami účinkující také ani neví, kdo akci pořádá a vždy si mysleli, že koncerty v Lanžhotě pořádá město Lanžhot. Takže pěkná reklama. Už se asi nemá cenu bavit o ceně vystupujících a dalších nákladech na stage, světlo, zvuk, zázemí pro kapely, různé další poplatky, zajištění občerstvení, ohlášení atd. Mě to baví a kdyby ne, tak to nedělám. Samozřejmě bez party přátel a svěřenců by to nešlo. Vše musíte také skloubit s okolím a jejich akcemi. Každá akce musí a má své porodní bolesti a jinak tomu je u nás. Lidé se musí naučit na takové akce chodit a bavit se, zvyknout si, že v Lanžhotě bývá v létě koncert a vzájemně se podporovat. Mou myšlenkou je na akcích dát vydělat místním živnostníkům v oblasti pohostinství a ubytování, nabídnout v Lanžhotě další druh kulturního vyžití, představit naše město i turistům z okolí, ubytovaným

z penzionů nabídnout program na víkend, teenagerům dát vydělat při organizaci akce. Nechci slyšet, že tam to jde a u nás ne! Slyšet proč tady nejsou lepší kapely, nic pro naše město neudělat a jen remcat. Zkrátka bych chtěl, abychom si tady všichni pomáhali a podporovali se při čemkoliv. Myslím, že to není nemožné. Vše chce svůj čas, a pak třeba i na ty lepší jako Kryštof, Dymytry, Rybičky, Škwor přijde čas. Mimochodem skupinu Kryštof jsem domlouval dva roky, nakonec to nevyšlo z důvodu mého váhání a obav z nákladné akce.

Bohužel, jak jsem již uvedl, každá sranda něco stojí a podle toho se musí nastavit i ceny. Nejde tedy nastavit ceny, které by akci nezaplatili. Na vše se musí shánět peníze a žádat o dotace. Jiné akce by taky nefungovaly nebýt příspěvků od státu, měst a různých sponzorů. Nemusím, ale chci velmi poděkovat těm, kteří nám s finančním zajištěním celé akce pomohli. Jedná se o: TJ Sokol Lanžhot, z.s., OHLA ŽS, město Lanžhot, Jakub Knot, Podlahy J & R, Pizzerie Toscana, Tesařství Seďa,

Marek Tureček, TI JUICE, Renault BORS Servis, s. r. o., Kompletní stavební servis Zdenko Škrobáček, Jednota COOP, Břetislav Osička, 2Brand, restaurace Zámeček, Martin Surman. Velmi moc děkujeme za vaši pomoc, moc si jí vážíme. Taký musím poděkovat mladým fotbalistům našeho oddílu, kteří se podíleli na stavění a bourání stage a celého zázemí pro koncert. Dále pár kamarádům, na které se můžu vždy spolehnout, a mojí rodině, která mě neskutečně podporuje ve všem. V neposlední řadě patří poděkování mým známým a kamarádům, kteří mi s akcí pomáhali ať už při přípravách anebo v jejím průběhu. Je to zkrátka naše Parta. Děkuji, Parto!

Děkuji za účast na koncertě, doufáme, že jste si jej náležitě užili a už teď slibuji, že nás zase něco čeká.

Mé dvě vzpomínky na Boženu Šebetovskou

Petr Paulík

Ve žhavém letním odpoledni vstupuju do brány lanžhotského hřbitova a možná ono vedro mi vkládá na mysl slova na jeho bráně do pekel: Lasciate ogni speranza, voi chéstrate čili Zanech vši naděje, kdo mnou procházíš.

Já jdu však rovně ke kříži a když za ním mímám hrob naší slavné rodačky – Podlužáckého slavička – Boženy Šebetovské, říkám si, že pro ni určitě onen nápis z Dantova Pekla neplatí. Vždyť tolik krásy a radosti svým zpěvem rozdala.

Mě osobně pak hned dvakrát. V březnu roku 1971, když jsem absolvoval

základní vojenskou službu, nečekaně přijela do našich kasáren v doprovodu vypravěče Rudy Stolaře. Nevím, kdo byl více překvapený, zda já, či paní Božka, že se setkává s vojákem z Lanžhota. Já měl ve skříňce celou dvouletou vojnu tři knihy – bibli (kvůli tomu jsem tam měl v oné době normalizace problémy), pak učebnici egyptologie a též kousek mého domova – knihu Podluží. Do té se mi tehdy paní Božka u své velké podobizny podepsala. To jsem ještě netušil, že se mi přesně skoro za rok opět podepíše. Tentokrát ale na úvodní stranu pozvánky u příležitosti 30 let Brolnu v Brně v Besedním domě. To už jsem byl v civi-

lu. Připojili se k ní i náramně slavný Jožka Severin a primáš podlužáckých písniček, excellentní Bohuš Smejkal, který tradičně vystupoval a primoval v červenicích. Bohužel letos v březnu jsem vzpomínal 15 let od chvíle, kdy housle odložil natrvalo. A tak, jako mne paní Boženka dojala v kasárnách písničkou Za Lanžhotem v poli a následoval ji pak po roce v Brně Jožka Severin, který se mi později až v roce 1974 podepsal pod diplom pro „stárka Podluží“

na tehdejších Tvrdomských slavnostech, tak já zůstávám stále pohnut velikostí a krásou našich písní a těch, kdo je tak velkolepě zaznamenali a interpretovali.

Nehynoucí sláva jim in memoriam.

„Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.“

„Vy, jež vstoupíte, vzdejte se vší naděje.“

ČESKOSLOVENSKÝ ROZHLAS BRNO

20 LET NA PĚKNŮ NOTECKU BROLN

BRNĚNSKÝ ROZHLASOVÝ ORCHESTR LIDOVÝCH NÁSTROJŮ

* JUBILEJNÍ KONCERT

* UMĚLECKÝ VEDOUcí
BOHUMIL SMEJKAL

* BESEDNÍ DŮM
SOBOTA 26. ÚNORA 1972
V 19.30 HODIN

Jožka Severin
Bohuš Smejkal

Čaj o páté s Jaruší

Jaroslav Třetina

Začátkem druhé poloviny padesátých let minulého století byla populární taneční zábava s názvem „Čaj o páté“. Nevím už, kdo zábavu organizoval, ale probíhala v sále u Škápíků za účasti zejména mladé generace. Pravidelně se zábavy zúčastňovali i mladí z okolí, zejména z Kostic, Tvrdonic či Týnce. To nám domáccím z počátku nebylo moc vhod, protože jsme měli obavy o naše tanečnice. Situace se však nijak nevyhrotila a vše probíhalo v přátelském duchu. Jako dlouholetý účastník těchto zábav vzpomínám na nejdůležitější fragment, kterým byl orchestr Jaroslava Třetiny, kterého jsme znali jako dobrého zubaře, tak i kapelníka.

Muzika nehrála jen v Lanžhotě, ale byla známá i v širokém okolí, na Mikulovsku, Hustopečsku a na Slovensku od Malacek, Skalice až po Senici. Orchestr pod Jarušovým vedením získal hlavně mládež, vyznačaje moderní swingové éry, později twistu i rokenrolu, perfektně hráli skladby v lidovém tónu. Osazenstvo kapely se často měnilo. Bohužel už nikdo z nich nežije. Vzpomínám na ty, které jsem v té době zažil. Jádrem kapely tvořily saxofony, trubky, harmoniky nebo klavír a bicí. Na saxofony hrál kapelník, Kliment Trčka, Jan Ciprys, Ludva Šulák. Na trubku se vystřídal Jan Třetina, Vojta Holásek, Oldřa Říha a Jožka Brantalík. Na pozoun hrál Jara Karas. U klavíru Franta Babor, který uměl i bicí, Ervín Šíma a někdy Franta

Michalica, který však hrál většinou na harmoniku. Na bicí kromě Babora si ještě vzpomínám na Martina Gajdu a Josefa Uhlíře (Šimonek). Koncem padesátých let předal Jaruš kapelnickou funkci Janu Ciprysovi a kapela dostala název Melodie. Dnes je Lanžhot známý zvláště dechovkami a pěveckými tělesy. Na Jazz a Melodii Jaroslava Třetiny a Jana Cipryse už vzpomenu jenom ti dříve narození.

Je to už dlouhá doba, proto se omlouvám za nějaké možné nepřesnosti, napsal jsem to tak, jak jsem to v té době cítil.

kapelník Jaroslav Třetina

15. sezóna v kuželně

Radek Janík

Uliční liga v kuželkách dostala v patnácti letech svého trvání občanský průkaz a je již možné říci, že se stala stálicí na poli sportovního dění v Lanžhotě. Zájem o kuželky sice trochu stagnuje, snad i lehce upadá, poněvadž ve své nejlepší slávě hrálo šestnáct družstev a nyní je na startu nové sezóny uskupených jedenáct. Nevadí, všem roky přibývají, a tak lehké zvolnění četnosti odehraných zápasů přijde jistě vhod. V letošní sezóně nás opustili Dolňáci, kteří si dávají pauzu. Budeme zvědaví, zda loňští vítězové Amatéři dokáží bez ztraceného zápasu opět vyhrát ligu a mít tak tripl. Novinkou pro letošní sezónu je, že do play off postoupí prvních osm družstev a bude tak větší tlak na všechny, aby jejich snaha neskončila na automatickém

postupu do závěrečných bojů. Jelikož toto číslo zpravodaje vychází před Vánocemi, dovolte mě, abych touto cestou popřál za kolektiv kuželníků všem občanům hezké prožití vánočních svátků, do nového roku pevné zdraví a nám kuželníkářům mnoho sražených devítek.

Zdravím příznivce sportu, a hlavně fotbalu

Pavel Tuček, předseda fotbalového oddílu

Na úvod bych se chtěl pár slovy ohlédnout za soutěžní ročníkem 2023/2024, který se stal ze sportovního hlediska nejúspěšnější sezónou v novodobé historii kopané. A mužstvo hrající Moravskoslezskou divizi skupinu D se umístilo na krásném 2. místě se ziskem 59 bodů za postupující rezervou Zbrojovky Brno. Nebýt některých nevydařených zápasů v jarní části soutěže, mohl být bodový zisk ještě vyšší. Nutno dodat, že kádr byl úzký a mužstvo provázela zranění a kluci hráli v kombinované sestavě.

Musím, ale vyzdvihnout sérii 32 divizních zápasů v řadě, kdy mužstvo neprohrálo. Tato série trvala 526 dnů. Dále bych chtěl ještě zmínit, že v MOL Cupu jsme

postoupili do 2. kola, kde jsme přivítali extraligový Zlín, vedený bývalým reprezentačním trenérem Pavlem Vrbou. S ligistou jsme odehráli vyrovnaný zápas a po nešťastné brance v 85. minutě jsme prohráli a z MOL Cupu vypadli. Před návštěvou téměř 1600 diváků se kluci neměli za co stydět.

B mužstvo se ve znovu vytvořené III. třídě Okresního přeboru Břeclav, umístilo na pěkném 4. místě. To lze po těžkém podzimním začátku považovat také za úspěch. Nejlepší střelcem této soutěže se stal Patrik Tuček.

Nově vytvořený dorost, který své působení začal v Okresním přeboru Břeclav, se z pěti účastníků umístil na 3. místě za ve-

Foto: Jaroslav Kiol

a o 1 bod přeskóčit vedoucí Mikulov a umístit se na 1. místě, které znamená postup do krajské soutěže. Kluci na jaro všechna utkání vyhráli a neztratili ani jeden bod a Vojta Uher se stal nejlepším střelcem soutěže.

Ml. žáci se v Okresním

přeboru Břeclav umístili na 6. místě a v závislosti na výsledcích starších žáků rovněž postupují do krajské soutěže.

Starší příprava, mladší příprava a mini příprava nám dělají dlouhodobě

doucími Hustopečemi a druhými Brumovicemi. Vzhledem k tomu, že se do krajské soutěže nepřihlásilo několik mužstev, byl nám nabídnut mimořádný postup, který jsme přijali. Od nového soutěžního ročníku 2024/2025, tak kluci nastoupí v krajské soutěži.

Největší radost nám udělali starší žáci. Přesto, že po podzimní části ztráceli z 2. místa na vedoucí Mikulov 5 bodů, dokázali v jarní části bodovou ztrátu smazat

radost. Jsme rádi, že děti v tak hojném počtu mají zájem o kopanou.

Do nového ročníku 2024/2025 jsme vstupovali s velkými obavami kvůli tomu, že A mužstvo opustilo devět hráčů a přišlo devět nových a do přípravy byli zařazeni i tři kluci z dorostu. Úvod nového ročníku překonal všechna naše očekávání. Z prvních čtyř odehraných zápasů A muži 3x vyhráli a 1x remizovali. Po odehraných deseti kolech jsou na 4. místě. B mužstvo pokračuje ve výkonech, kterými se prezentovalo v jarní části. Momentálně je na 4. místě. Dorost ve vyšší soutěži zatím pouze 1x prohrál a drží 5. příčku. Také starší žáci pod vedením nového trenéra Davida Pazdery jsou ve vyšší soutěži na 6. místě a mladší na 12. místě (tyto výsledky jsou po devíti odehraných kolech). Velkou radost nám opět dělají děti. Starší přípravek doposud neprohrála a mladší přípravek prohrála pouze jednou. A nemáme zapomenout ani na ty nejmenší, kteří se teprve s fotbalem seznamují.

V září byly našemu oddílu přidělena dvě mezinárodní utkání Ježek Cupu 2024. Jedná se o kategorii U18. V prvním zápase naše reprezentace remizovala s Walesem 0:0.

Ve druhém naplnili roli favorita hráči Německa a uštědřili naší reprezentaci drtivou porážku 3:7. Ještě začátkem října zde reprezentace do 16 let odehrála přátelské utkání s výběrem Slovenska a po velmi dobrém výkonu zvítězila 3:0.

Chtěl bych ještě zmínit, že na Šlajsi byly nainstalovány nové branky, aby odpovídaly reglementům UEFA a mohly nám být i nadále přidělovány mezistátní zápasy. Byla také dokončena rekonstrukce kabiny hostů a vzadu u garáží položena zámková dlažba místo betonu. Bufet, který hygienicky nevyhovoval, prošel celkovou rekonstrukcí.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem trenérům, asistentům, vedoucím jednotlivých mužstev a lidem, kteří se podílejí na chodu oddílu (od správců až po důchodce), dále rodičům, městu Lanžhot a všem sponzorům, kteří fotbal v Lanžhotě podporují.

Deset let trénování

Boris Didov

Tento článek jsem měl v plánu napsat již před rokem k společnému desátému výročí všech trenérů, s nimiž ale trénujeme v tomto roce tedy už jedenáctou sezónu. V našich začátcích jsme byli do všeho vlastně hozeni. Abych byl přesný, ne všichni. Někteří už za sebou bohatou kariéru trénování měli. To se týká hlavně Františka Gála a Františka Kycla, kteří nám v našich začátcích pomáhali. Oba mě v různých kategoriích vedli a na každého mám různé vzpomínky.

Nic jsme o trénování nevěděli, měli malé kluky, byli jsme odchovanci oddílu, tedy ideální trenéři. Začali jsme společnými tréninky ročníků 2005 až 2009. Zápasů jsme taky hráli dohromady, neboť jsme neměli dostatek dětí. Následující sezónu jsme se už přihlásili do soutěže. Postupem času se nám mládežnická základna rozrůstala, prošli jsme si různými peripetemi, které k životu a tomu fotbalovému zvlášť patří, až jsme se dostali na současný stav, kdy máme všechny mládežnické kategorie,

včetně A a B mužstva. Za tím vším stojí neskutečná práce nejen nás trenérů, ale také všech, kdo se okolo fotbalu točí a starají se o něj. Na jejich práci, by se nemělo zapomínat, ale bohužel se to často děje. Jak nám předali svůj odkaz naši trenéři, tak jej, doufám v dobrém, předáváme i my sami. To obnáší nejen učit kluky hrát fotbal, mít ho rád, ale také se společně podílet na výchově dětí, milovat svůj klub a nosit hrdě dres se znakem Sokolu a vážit si těch, kteří pro náš oddíl něco udělali.

Na začátku to bylo těchto několik trenérů: František Gál, František Kycl, Petr Svačina, Rošťa Létal, Michal Bača, já a Tonda Uher, který se na nás přišel podívat v kanadách. Ten, který nás do všeho hodil, což mu nemám za zlé. Naopak. Dodnes jsem Tondovi za to vděčný. Nikdy bych nečekal, že budu trénovat a najdu smysl v práci s dětmi, která mě nepřestává bavit. Dnes jsme dospěli až k tomu, že si vychováváme nové trenéry, kteří s námi začínali v přípravkách jako hráči. S narůstající praxí jsme se zdokonalovali, vymýšleli, jak vše vylepšit, co víc dětem a rodičům nabídnout. V té době jsme si neřekli na výboru, že chceme pro děti teplákové soupravy. Pěkně jsme si na ně museli peníze sehnat sami. Tak jsme bojovali za každý párek v rohlíku a pohár pro děti. To nebylo tak jednoduché jako teď. Nezapomenu na naše první soustředění na Nekoři, to byl, panečku, adrenalin, ale i krásné vzpomínky. Úroveň trénování,

Naše začátky, rok 2013, archiv Borís Dídov

celého zázemí obou hřišť, počet trenérů se neskutečně změnila a v současnosti velmi lituji, že jsem kluky v té době netrénoval tak, jak bych je trénoval dnes. Asi to tak mělo být. Nebýt našich začátků a celé práce s mládeží, nebyla by v Lanžhotě už ani divize, dnes tedy 4. liga. Ač bude asi těžké dostat odchovance do A mužstva, mládež zde musí i tak být a věřím, že se i poctivou prací kluci do Áčka dostanou.

Ke svému desátému výročí trénování jsem si dal i já, sám pro sebe malý dárek v podobě vítězství Okresní fotbalové soutěže starších žáků a postupu do Krajské soutěže. Se staršími automaticky postoupili i mladší žáci. Byl to moc krásný trenérský rok, kdy jsme tvrdě pracovali a šli za svým cílem. K tomu

mi dopomohlo i mé studium trenérské licence A a současně studium Fakulty tělovýchovy a sportu na Masarykově univerzitě. Všechny tyto poznatky se snažím přenést do trénování, dále bych je chtěl převést do svého dalšího snu, a tím je stát se učitelem tělocviku na naší základní škole. Moc jsem si s kluky minulý rok užil a jsem rád, že jsem s těmito borci mohl pracovat. Jak jsme s Karolínou učili kluky, tak jsme se vzájemně od nich učili i my. Minulý rok dostal možnost postupu z Okresní soutěže také dorost, který tedy v současnosti hraje také Krajskou soutěž. Po přejmenování soutěží hrají naši dorostenci 5. ligu staršího dorostu JmKFS. V současnosti je to asi strop v mládeži, co se týká kapacit. Dle mého názoru,

mají naši dorostenci na vyšší soutěž už teď, byť jsou v této soutěži nejmladší. Já osobně je nazývám pokladem naší dlouholeté trenérské práce. A co teprve příští rok, kdy přejde do dorostu další fotbalový ročník. Proto bych si přál, ať s touto kategorií nezaspíme a vychováme je řádně do mužské kategorie, která je výkladní skříní lanžhotské kopané.

Dnes máme fotbal v našem městě na velmi dobré úrovni napříč kategoriemi. Naši mladí hráči se účastní pravidelně výběrů OFS. Lanžhot na fotbalové mapě svítí velmi výrazně a musí se s námi počítat. Je tedy na nás všech, kdo se okolo fotbalu pohybujeme, abychom pokračovali ve společné práci a táhli za jeden provaz. Já osobně jsem s výsledky spokojen, ale stále je na čem pracovat a co zlepšovat. Tohle všechno bychom nezvládli bez finanční podpory města Lanžhot, ale i ostatních sponzorů a lidí, kteří se o fotbal starají. Doufejme, že

žádná z těchto podpor neskončí a bude jen pokračovat. Možná se zdá, že se na sport v Lanžhotě vynakládá až příliš peněz, ale je lepší vhodně investovat do budoucnosti, než aby peníze sežrala inflace.

Tímto článkem chci poděkovat za roky strávené s fotbalem, které byli povětšinou opravdu krásné a pro fotbal úspěšné napříč všemi kategoriemi. Ať jsem byl hráčem nebo trenérem. Každý rok trenérství dal nejen mně, ale určitě i ostatním trenérům strašně moc zkušeností a je na každém, jak s nimi naloží. Nejen my dnes, ale i ti všichni před námi pro lanžhotský fotbal udělali strašně moc práce, kterou někdy nejdě vidět, ale přesto tady je. Přeji nám všem, aby nám to vydrželo ještě alespoň jednou tolik let a dál šli společnou cestou za svými fotbalovými sny, tak jako doposud. Ještě máme pořád na čem pracovat.

Poslední západ st. žáků a postup do vyšší soutěže

Den u koní ozdobily dostíhové hvězdy i domácí vítězství

Martin Cáp

Již podvanácté se Lanžhot na jeden den stal koňarským centrem celého regionu. Tradiční Den u koní, který v sobotu 17. srpna uspořádal spolek Koňské stezky Podluží ve spolupráci s městem Lanžhot, nabídl dosud nejbohatší program ve své historii. Početné publikum na ranči Ostředek vi-

nérů Zuzana Kubovičová a také dlouholetý trenér a podporovatel mladých jezdeckých talentů Ludovit Šebesta.

Velkou novinkou programu byla trojice ukázkových dostihů poníků na 200, 400 a 800 metrů. Souboje mladých jezdců do

patnácti let na ponících jsou v posledních letech stále populárnější a pomáhají objevovat nové talenty, které se později uplatňují i v dostizích. V Lanžhotě letos zaujaly například dvanáctiletá Nicole Veverková a o rok mladší Sofie Ovečková. Dcera někdejšího úspěšného žokeje a vítěze slovenského St. Legeru Jiřího Veverky vyhrála v sedle strakáče Hidalgo Li Cena ranče Ostředek s podporou města Lanžhot na 400 metrů. Druhé místo obsadila Sofie Ovečková s rychlým Tristane

mem a třetí skončila Eliška Šaraboková na populárním Cipískovi.

Zajímavý průběh měl nejkratší dostih dne, Cena spolku Koňské stezky Podluží s podporou města Lanžhot na 200 metrů. Zde sice proběhl jako první cílem bělouš Tristan s Emmou Molekovou, avšak bez vodiče, což bylo podmínkou dostihu, a tak se z vítězství radovala devítiletá Zuzana Bartošová na Cipískovi, před Julií Labudovou, Vanessou Vystrčilovou a Šimonem Volfem.

Dramatické okamžiky nabídla Cena města Lanžhot na 800 metrů. Poníci s nejvyšší kohoutkovou výškou v závěrečném okruhu vystupňovali tem-

Foto Jiří Dvořák a Adam Volf

dělo nejen tradiční vozatajskou soutěž, ale vůbec poprvé také ukázkové dostihy poníků a také předvedení známých dostihových koní. A protože se nakonec vydařilo i počasí, odměnou všem zúčastněným byla výborná atmosféra.

Dvanáctý ročník populární akce slavnostně zahájila místostarostka Petra Říhová společně s dvojnásobným vítězem Velké pardubické Lukášem Matuským. Nejúspěšnější překážkový žokej své generace vyrůstal na druhé straně hranice v nedalekých Šajdíkových Humencích, a na Dni u koní setrval spolu se synem od začátku až do konce. Ze známých osobností koňarského světa dorazili i šampionka slovenských tre-

po, což se jim vymstilo v závěrečném oblouku. Kylie a Corona ztratily své jezdky, ale naštěstí se vše obešlo bez zranění. Neboť pořadatelé oblouk „vyztužili“ balíky slámy, a tak děvčata padla do měkkého. Vítězství si odnesla čtrnáctiletá Patricie Polláková na temperamentním Sheronovi, na druhém místě dojela Vanda Brišková a třetí Nelly Skladanová.

Velký ohlas mělo předvedení dvou úspěšných dostihových koní. Hvězdou dne byl devatenáctiletý Universe Of Gracie, někdejší výborný krosař a šestinásobný vítěz. Někdejší reprezentant stáje BORS Břeclav zesnulého Ludka Mikuleckého svého času finišoval třetí a čtvrtý ve Velké pardubické. Aktuálně tráví spokojený důchod u Ka-

mily Krutákové a Den u koní byl jeho prvním veřejným vystoupením od ukončení aktivní kariéry. Výborně vypadající hnědák si pozornost lanžhotského publika viditelně užíval a opět se ukázal jako dokonalý profesionál. Společně s ním se na ranči Ostředek představila i jedenáctiletá klisna Last Opera Song, která svou kariéru dosud neukončila. Hnědka stáje Autodoprava Blažek z nedalekých Rakvic byla předvedena pod sedlem

s amatérkou Barborou Suchyňovou a nezvyklé vystoupení jí evidentně šlo také k duhu. O měsíc později totiž zvítězila v rovinovém dostihu na 2400 metrů v Lysé nad Labem.

Domácí radost přinesla tradiční dvoukolová vozatajská soutěž o Po-

v podání nejmladší jezdkyňe v poli Nely Hrdličkové a poníka Bertíka z ranče Ladrná.

Při akci Dni u koní probíhal i dětský den, jehož vrcholem byl běh okolo ranče. (Foto 5857)

Běhu se účastnil i syn žokeje Lukáše Matuského, který mu musel ve finiši proti starším soupeřům pomoci. (Foto 5861)

Soutěže připravila Monika Volfová a čestné ceny vyrobila Pavla Tichá.

Program na ranči Ostředek trval až do večera, velká část publika však vydržela na svých místech až do slavnostního nástupu vozatajů. Pozitivní ohlasy daleko za hranicemi regionu svědčí o tom, že i letos se populární akce povedla.

hár města Lanžhot. V čase 1:06 se prosadil reprezentant Koňských stezek Podluží Jiří Krásný se slezským norikem Bětou a chladnokrevníkem Maxem. Druhé místo vybojovala další domácí reprezentantka Petra Hejňáková s českomo-ravským belgikem Sárrou a senzací byl pomyslný bronz

Vojtěch Kmínek

Jitka Petrlová

Říká vám tohle jméno něco? Fanoušci silniční cyklistiky teď třeba zpozorní. Tohohle mladého čtyřiaadvacetiletého sportovce jste mohli několikrát zahlédnout při televizních přenosech cyklistických závodů, či si o něm přečíst články ve sportovních novinových rubrikách a v internetových zpravodajstvích.

Proč však jméno Vojtěch zmiňujeme v našem Lanžhotském zpravodaji? Protože Vojtovy kořeny jsou pevně spjaty s Lanžhotem a my Vám chceme Vojtěcha s hrdostí blíže představit.

Kde tedy začít? Nejlépe asi u těch jeho „lanžhotských“ kořenů.

Dědu Vojtěcha mnozí z vás určitě znáte, tím je náš „mužák“ Pavel Šesták z ulice J. Gagarina. Ten spolu se svojí ženou Aničkou vychovali tři děti: Markétu, Annu a Pavla. Prostřední Anička je maminkou našeho úspěšného cyklisty.

Vojta se narodil v Jeseníkách, ale veškerá matčina strana rodiny je z jižní Moravy. Je s nimi stále v kontaktu – s prababičkou, bratrance, tetou, strejdou, pratetou... Jižní Moravu bere jako svůj druhý domov. Trávil zde prázdniny, na tuhle část života moc rád vzpomíná. Jako památku má jizvu v obočí, kterou si udělal, když si hrál s bratrance na ledě. Jinak Vojtěch spolu se sestrou vyrůstali ve Vrbně pod Pradědem. Po tenise, běhání, plavání a basketbalu začal Vojta kolem jedenácti let jezdit závodně na kole. S nadsázkou můžeme říct, že se jeho cyklistický život začal formovat v Lanžhotě. Jeho babička pracovala v cykloobchodě pana Beneše, naproti domu babičky bydlel pan Puzrla, bývalý cyklistický závodník, který nedávno zemřel. Od něj děda Vojtovi přinesl vítězný pohár, a tak mohl být sen o vítězstvích odstartován v Lanžhotě. Mimochodem tento pohár má Vojta vystavený mezi svými trofeji.

V mládežnických kategoriích poprvé oblékl barvy klubu ACS Drak z Vrbna pod Pradědem a v letech 2017-2018 jezdil pod olomouckým týmem Mapei Merida Kaň-

kovský. Zde začaly jeho první výraznější sportovní úspěchy a následoval Vojtův přechod do známého českého klubu TJ Favorit Brno, s kterým se účastnil významných republikových závodů. Postupně se Vojtěch začal zapojovat do mezinárodních akcí a získával další důležité body a výhry. V roce 2023 se rozhodl svou kariéru povzbudit zahraničním angažmá, a tak tenhle talentovaný cyklista přijal španělskou výzvu. Dva roky strávil v amatérském celku Padronés-Cortizo. Zde jen během prvního roku vyhrál čtyři závody a stal se nedílnou součástí týmu. Vyhrál Volta a la Comarca Brigantina, Gran Premio de Porriño, Domaio Heroica a druhou etapu Vuelta a Zamora. Kromě čtyř umístění na stupních vítězů byl Vojta hnacím motorem celkového výkonu týmu. V druhém roce k jeho jménu přibýly další úspěchy: vítězství na Circuito del Guadiana, skvělé výkony na GP de Primavera de Ontur, Memoriálu Ángela Lozana de Valladolid nebo Memoriálu Manuela Sanroma.

Nesmíme zapomenout senzační třetí místo na letošním cyklistickém šampionátu České republiky v Jevíčku, kde porazil domácí závodní elity.

Tyto, a ještě mnohé další úspěchy otevřely Vojtovi cestu k profesionálům. Od ledna 2025 bude jezdit za profesionální tým Burgos-BH. Dle prognóz všech trenérů a novinářů může Vojtěch dosáhnout velkých úspěchů. Jeho přednosti vidí v jeho všestrannosti, výborné schopnosti číst závody a ve skvělých koncovkách.

Vojta je ve Španělsku moc spokojený jak profesně, tak i soukromě. Cyklistikou je zcela zaměstnán, ale stejně si najde čas na soukromý život.

Co mu však chybí jsou rodina a přátelé.

Návštěvy rodiny a známých v Česku spojuje zároveň i se závody, takže jestli budete mít někdy chuť se podívat na Vojtu přímo, určité budete mít nějakou tu možnost. Nejbližší závod, který pojede, je mistrovství ČR v červnu 2025 v Bánovcích nad Bebravou.

A co po letech říká Vojtovi Lanžhot? Zeptali jsme se přímo jeho: „Líbí se mi atmosféra, soudržnost a tradice, které zde jsou. Proto budu vždy hrdý, že mám kořeny právě odsud, od rodiny, která mě vždy podporovala a podporuje v dobrých i těžkých chvílích, za co jsem jim nesmírně vděčný.“

A jestli vás zajímá, zda se jako v cyklistice daří Vojtovi i ve zpěvu, tak na to vám neodpovíme. To se musíte zeptat jeho dědy Pavla. Ten o něm ví hodně, kromě fandění u televize sem tam vyjede fandit přímo do terénu. Nedávno držel palce i ve Španělsku. Tak držme palce i my ostatní, na takového pracovitěho skromného tahouna musíme být právem pyšní.

Sledujte jeho profil na sociálních sítích nebo informace na cyklistických serverech.

www.roadcycling.cz

www.wikipedia.cz

Rozhovor z restaurace Na Šlajsí s Dagmar Balgovou

redakce

18. 10. 2024 jste se zúčastnili vyhlášení Gourmet Jižní Morava, jak jste se k tomu dostali?

Na jaře 2024 nám zavolali z Gourmetu, že jsme byli nominováni mezi TOP 10 restaurací na jižní Moravě (mimo Brno) a už to jelo

Kdo Vás nominoval?

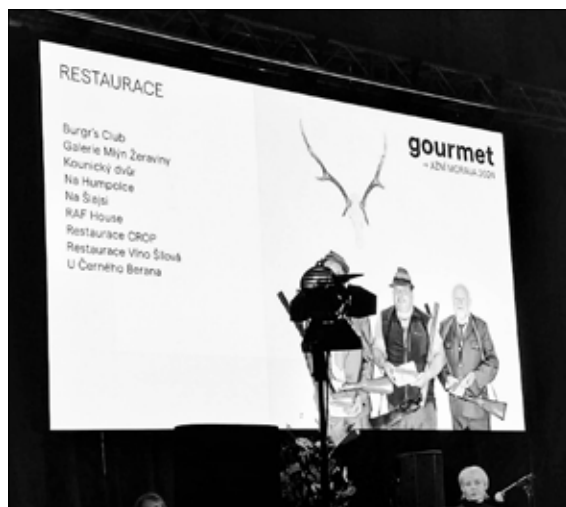
Nominace jsou vždy ze tří stran, hlasují lidé, odborníci z gastronomie a v neposlední řadě zástupci měst.

A jak všechno probíhalo? Když Vám zavolali, co se dělo dál, přece jenom od jara do října je dlouhá doba.

Ano, museli jsme si nominaci obhájit, řekli nám, že k nám přijedou na kontrolu, samozřejmě tajnou, jezdí odborníci z gastronomy, kuchaři, food blogeri a další. Byli u nás tři tajné kontroly, z toho jsme jednu odhalili. (smích) Někdy v srpnu nám zavolali znovu, že jsme nominaci obhájili a pozvali nás na vyhlášení v říjnu.

Jak vyhlášení probíhalo a kolikátí jste skončili?

Jsme pátí z deseti nejlepších restaurací na jižní Moravě, je to pro nás velká čest a vlastně do teď tomu nemůžeme uvěřit. Na

gala večer jsme přivezli 50 degustačních porcí a nějaké malé občerstvení. Vyhlašovali se vítězové z každé kategorie. Bylo to fajn, seznámili jsme se s majiteli a kuchaři dalších skvělých restaurací, a hlavně jsme se inspirovali.

Čím myslíte, že jste zaujali, proč Vás lidé nominovali?

Říká se, že zážitek z restaurace je jen 20 % z jídla a zbytek je atmosféra, personál a další.

Samozřejmě našim cílem je vařit jídlo s láskou, a hlavně ze sezónních a lokálních surovin.

Ale myslím, že našim velkým plus je atmosféra, snažíme se vždy dělat něco navíc. Restaurace se mění vždy s každým ročním obdobím, každá rezervace má založený a nazdobený stůl. Zážitek dělá i hudba, v hlavní restauraci nám hraje příjemná hudba, která ladí právě s ročním obdobím a mnoho dalších detailů.

Co dalšího Vás teď čeká?

Teď jsou za námi zvěřinky a v listopadu nás čekají svatomartinské hody. Je to takové zahájení zimní sezóny, budeme dělat nový zimní jídelní lístek a zimní sezóna pro nás znamená vánoční firemní večírky, ale zároveň se už připravujeme na letní sezónu, bereme rezervace na svatby a oslavy na příští rok a taky vymýšlíme, co dál bychom zlepšili

archiv restaurace Na Šlajsi

Podzimní reprezen- tace Kynologického klubu Kostice

KK Kostice

Ve dnech 4. až 6. října 2024 se členové našeho klubu zúčastnili rovnou dvou akcí. Do Zbraslavi u Brna se vydali Michal Juroška se psem Arigo Black Safir a Monika Slámová se psem Pery z Cagova Ráje. Zde probíhalo Mezinárodní mistrovství Moravskoslezského kynologického svazu dle IGP3. Lepšího výsledku tentokrát dosáhli Michal se psem Arigo Black Safir, kteří získali 90 bodů na stopě, 84 na poslušnosti a 79 na obraně. V celkovém hodnocení obsadili 17. příčku.

Vzdálenější lokalitu zvolil Filip Korman se psem Dax Tomanland Kennel. Na Mistrovství České republiky Klubu belgických ovčáků v kategorii IGP3, které se konalo v Doubí u Třeboně, předvedli ve všech disciplínách vyrovnaný výkon s body: A 94 (stopa), B 86 (poslušnost) a C 92 (obrana) a obsadili tak 10. místo.

Filip Korman a Dax Tomanland Kennel

*Monika Slámová a Pery z Cagova Ráje,
autor Leona Fialová*

*Michal Juroška a Arigo Black Safir,
autor Leona Fialová*

VÁNOČNÍ KONCERT HARAFICA

NEDĚLE
8. PROSINCE 2024
19 HOD.

SÁL RESTAURACE
PODLUŽAN

CENA:
400 Kč NA MÍSTĚ
350 Kč V PŘEDPRODEJI,
OD 6. 11.
V KNIHOVNĚ LANŽHOT.

NA ÚVOD ZAHRAJE DĚTSKÁ CIMBÁLOVÁ MUZIKA Z LANŽHOTA.

JSEM TU PRO VÁS ZPROSTŘEDKUJI VÁM

- prodej nemovitosti
- pojištění
- hypotéka
- spoření

Jana Šenková

realitní a finanční specialista

+420 792 307 468

jana.senkova@bcas.cz

Broker[®]
Consulting

Finance • Reality • Spolu

Aktuality z basketbalu

Michaela Kocourková

Přípravka U10

Letos zažíváme úrodný rok, co se týče náboru do nejmladší kategorie. V přípravce a kategorii U10 máme celkem 25 hráček, což nám dává solidní základ pozitivní výhled do budoucna. Naše nejmladší děvčata se zúčastní čtyř nadregionálních turnajů, kde pro mnoho z nich půjde o jejich první zápasové zkušenosti. Novou trenérkou této kategorie je Lála Hasilová a pravidelné tréninky jsou každé úterý a pátek. S radostí přivítáme i další nové hráčky – každá holčička, která má chuť vyzkoušet si basketbal, je vítána!

Nejmladší minižákyně U11

Děvčata z kategorie U11 letos také čekají čtyři nadregionální turnaje, podobně jako tým U10. Tato skupinka sice není tak

početná, proto ji doplňujeme hráčkami z mladších kategorií. Zatím zvládly odehrát dva zápasy s chlapci z Nového Jičína. Každý odehraný zápas je pro ně cennou zkušeností a příležitostí k růstu.

Mladší minižákyně U12

Děvčata z kategorie U12 mají rozehraný oblastní přebor, kde se potkávají s týmy KP Brno, Vlčata Žďár, Sojky Pelhřimov, Žabiny Brno, SK K2 Prostějov a BK Blansko. Zápasy proti brněnským týmům jsou zatím náročné, ale s ostatními soupeřkami hrají vyrovnané a napínavé zápasy.

Junior NBA League CZ

Stejně jako loni se naši žáci a žákyně z Masarykovy základní školy Lanžhot zapojily do projektu Junior NBA pro děti ve věku 10-12 let. Ještě před podzimními prázdninami stihli odehrát úvodní dvě kola této školní ligy – první v Kyjově a druhé v brněnské hale Rosnička. V barvách NBA týmu Minnesota Timberwolves si díky skvělým výkonům s bilancí 7 výher a jedné prohry zajistili postup z prvního místa do play-off mezi 16 nejlepších týmů a zahrají si finále východní konference. Držte nám palce!

romoravskou skupinou nabídne neméně kvalitní soupeře.

Naše hráčky znamenaly i individuální úspěch – dvě hráčky z kádry, Erika Moravcová a Eliška Těšínská, byly vybrány na výběrový kemp Jiho-moravského kraje U13. Na jednodenním tréninku si zahrály po boku nejlepších hráček z předních jihomoravských týmů jako Žabiny Brno, KP Brno a další.

Mladší žákyně U14

Děvčata z týmu U14 letos hrají v první lize, nejvyšší soutěži v republice. Od nového roku se osmičlenná skupina rozdělí na postupující čtyři týmy do extraligy mezi elitních 16 družstev, zatímco ostatní pokračují v první lize. Po polovině odehraných zápasů je již téměř jisté, že tým zůstane v první lize, která po spojení se seve-

Ženy

Náš ženský tým má za sebou úspěšnou minulou sezónu, ve které vybojoval třetí místo a za své výkony obdržel ocenění od starosty města Lanžhot. Letos opět nastupují v soutěži Jihomoravská liga a s nasazením bojují o co nejlepší umístění. Soutěž se teprve rozjíždí a po dvou odehraných zápasech mají bilanci

1:1 po suverénní výhře nad BBK Brno a smolné prohře s KP Brno.

Financování bydlení

KOUPĚ ■ VÝSTAVBA ■ REKONSTRUKCE

Refinancování

HYPOTÉKY ■ ÚVĚRY ■ PŮJČKY

Realitní služby

PRODEJ ■ PRONÁJEM ■ ODHADY

S čím Vám
můžeme
pomoci?

Igor Kahánek

☎ 608 776 618

UveroveCentrum.cz

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrlová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, N. Šedivá,
J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2024
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687

Uzávěrka zpravodaje 1/2025 – 10. 3. 2025

Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Halloweenské odpoledne

foto Kateřina Paulíková

Hody

foto Marek Musil

